

Медаль Нельсона Манделі вручено МАУП за високі досягнення в розвитку освіти та внесок у міжнародну співпрацю

ПЕРСОНАЛ

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 5 (103)

31 січня — 6 лютого 2005 року • Ціна договірна

АНОНС **номера**

ПІСЛЯМОВА

2

Освенцім: тривожна пам'ять

3

Україна має шанс для євроатлантичного прориву

ТЕМА

Хто культивує «антисемітизм»?

6-7

РАКУРС

«Тези» і «антитези» Віктора Медведчука

КУЛЬТУРА

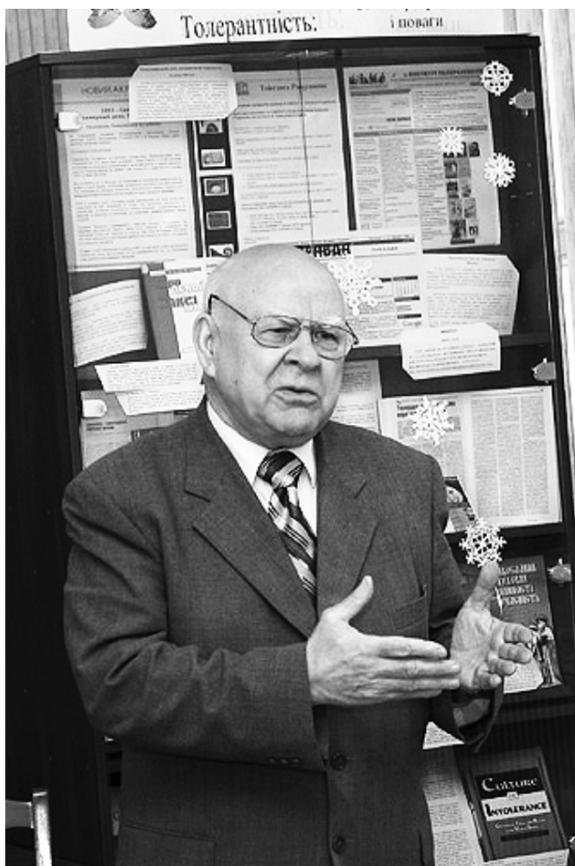
10

Білоруси вчать українську

А СПОКІЙ ТІЛЬКИ СНИТЬСЯ...

Учасники засідання Федерації патріотичних видань України обговорили здобутки і перспективи діяльності своєї організації

Виступає Василь Яременко

Відкриваючи засідання, голова Федерації професор Василь Яременко привітав колег з великою перемогою українського народу на виборах Президента України, зауваживши, що у її здобуття велику лепту внесла їхня організація. «Ми працювали над тим, аби збудити, піднести дух українського народу, щоб пересічний громадянин не залишався байдужим до того, що відбувається в Україні. У цьому сенсі Федерація своє завдання виконала: ми мали вплив на велику читачку аудиторію», — наголосив Василь Васильович.

Наразі найголовніше завдання — закріпити здобутки Помаранчевої революції. Отже, роботи у журналістів попереду ще дуже багато. Не тільки тримати руку на пульсі життя України, яке ставатиме дедалі динамічнішим, а й підтримувати починання, спрямовані на реформу-

вання політичного й економічного життя суспільства, контролювати діяльність нової влади. «Нам спокій тільки сниться...» — сказав голова Федерації, зауваживши, що не за горами парламентські вибори—2006. І члени Федерації мають спрямувати й організувати роботу таким чином, аби до найвищого законодавчого органу держави не потрапили антиукраїнські сили.

Учасники розмови погодилися, що особливих акцентів у цьому руслі заслуговує проблема російського великодержавного шовінізму, який дискредитував себе перед світом під час останніх президентських виборів в Україні. Звісно, під час парламентських виборів ці антиукраїнські сили чинитимуть ще сильніший тиск на ситуацію в Україні, намагаючись узяти реванш. Отже представникам засобів масової інформації, об'єднаних навколо Федерації, доведеться у цей час бути особливо пильними.

(Закінчення на 2-й стор.)

Під час засідання Федерації

✓ **Співпраця**

ПРО МАУП ЗНАЮТЬ НА ГАВАЙЯХ

Міжрегіональна Академія управління персоналом продовжує розширювати свої наукові простори. Після останніх важливих політичних подій в Україні для вищих навчальних закладів відкрилися нові перспективи.

Підтвердженням цього став візит до Академії 25—26 січня президента Американського Гавайського Університету (АГУ) професора Хасана Сафаві.

Під час офіційної зустрічі, у якій взяли участь президент МАУП і МКА Георгій Щокін, ректор Академії Микола Головатий і директор Департаменту Міжнародного співробітництва Микола Цимбал, відбувся обмін думками щодо перспектив взаємовигідного співробітництва між Академією та Гавайським університетом. Розглянувши пропозиції гостей, керівництво Академії зацікавилася можливістю створення навчального центру АГУ на базі МАУП, а також навчанням з допомогою мультимедійних засобів. Сторони дійшли згоди щодо створення офісу Американського Гавайського університету при Міжрегіональній Академії управління персоналом.

(Далі — на 11-й стор.)

Професор Хасан Сафаві з президентом МАУП Георгієм Щокіним

✓ Ніхто не забутий

СВІТ ВШАНУВАВ ПАМ'ЯТЬ ЖЕРТВ НАЦИЗМУ

27 січня 1945 р. війська 1 Українського фронту звільнили в'язнів нацистського концтабору Освенцім (нім. «Аушвіц-Біркенау») на території окупованої Польщі. Це стало можливим завдяки наступу радянських військ, який розпочали передчасно і без належної підготовки на вмовляння американсько-британських союзників, чії війська у Франції опинилися на межі розгрому нацистами — Черчілль і Рузвельт розрахували, що наступ радянських військ відтягне на схід німецькі дивізії. Загалом за визволення Польщі поклали життя 600 тисяч радянських воїнів.

Вважають, що за період існування цього найстрашнішого «табору смерті» в Освенцімі з червня 1940 р. німецькі нацисти знищили кілька мільйонів

людей 27 національностей.

Перших ув'язнених до Освенціму доставили 14 червня 1940 р. — 700 по-

Освенцім

лонених поляків. Починаючи з вересня 1941 р., до Освенціму приходили ешелони з радянськими військовополоненими. Саме на них нацисти випробували отруйний газ «Циклон-Б». Голод, холод, терор, рабська праця косили людей сотнями щодня. «Радянські військовополо-

нені вмирали як мухи, — розповідав під час слідства перед Міжнародним Нюрнберзьким трибуналом комендант табору

Рудольф Гесс, — люди їли людей. Я сам бачив трупи з вирваною печінкою». За різними даними, в Освенцімі закатували від 1,5 до 4 мільйонів людей. Комендант табору Гесс назвав у Нюрнберзі цифру 2,8 мільйона загиблих.

Президент України Віктор Ющенко (його батько був в'язнем Освенціму) в рамках заходів, присвячених 60-річчю звільнення в'язнів фашистського концтабору «Аушвіц-Біркенау», запалив лампадку на українській плиті, яка є частиною Монумента національної пам'яті.

✓ Блюзнірство

ГАНЕБНА ВИХВАТКА А.ШАРОНА

27 січня ц. р., коли у світі широко вшановували пам'ять жертв нацистського геноциду, ізраїльський прем'єр-міністр Арієль Шарон заявив у кнесеті що під час Другої світової війни ніхто, за його словами, «не поворухнув і пальцем», щоб порятувати євреїв.

Ця брехлива і огидна заява є плювком у пам'ять мільйонів і мільйонів українців, які поклали життя на фронтах війни, наших ветеранів, які разом із мільйонами найкращих

синів і доньок народів, що входили тоді до складу Радянського Союзу, врятували людство від німецького нацизму.

У цей жалобний день в ізраїльського поводири, якого роками намагаються притягти до суду за військові злочини, який не повернувся висловити вдячність тим, хто зламав хребет нацизму. Навпаки, А.Шарон звів черговий наклеп, щоб виправдати агресивну ізраїльську політику, практику вбивств ізраїльською армією навіть

маленьких дітей на окупованих палестинських землях.

Антинаклепницька ліга України та Всеукраїнське громадсько-патріотичне об'єднання «Український вибір» вимагають від посла Ізраїлю Наомі Бен-Амі негайно принести вибачення українському народу, а також звертаються до уряду України оголосити А.Шарона персоною нон грата в Україні.

✓ «Прихватування»

ЯК ДАЛИ, ТАК І ВІДБЕРУТЬ?

Наша газета не раз писала про те, що напередодні президентських виборів столична влада почала роздавати землі для «поважних осіб та їхніх родичів» у зонах відпочинку киян. І зокрема — в Пущі-Водиці. Проте гучний скандал, який виник після оприлюднення фактів «прихватування», змусив переглянути рішення про надання земельних ділянок. Прокуратура Києва опротестувала рішення Київради від 30 вересня 2004 року про передачу 500 га землі в Пущі-Водиці Державному управлінню

справами. А 27 січня Київрада призупинила дію своїх рішень про виділення ділянок Будинку відпочинку «Пуща-Водиця», Держуправлінню справами, а також депутатам Ради, міністрам і бізнесменам.

Днями ж депутат Київської міської ради Віктор Іванченко заявив про знищення Київською міською радою документів про виділення земельних ділянок у Пущі-Водиці. Він заважав, що більша частина заяв на отримання земельних ділянок у Пущі-Водиці безплатно або в оренду з викупом були написані з

1 до 15 листопада 2004 року, а також незадовго до другого туру президентських виборів.

Тим часом серед громадян, які отримали землю в Пущі в листопаді 2004 року, є не тільки відомі в столиці або країні люди, а й невідомі.

Іванченко припустив, що вони могли отримати ділянки в Пущі, заплативши за це гроші міським чиновникам.

Депутат сумнівається, що комісія зі з'ясування правомірності виділення земель в Пущі, створена мером Києва Олександром Омельченком, надасть достовірні результати розслідування.

За його словами, до складу комісії увійшли депутати Київради, частина яких уже отримала земельні ділянки в Пущі.

А СПОКІЙ ТІЛЬКИ СНИТЬСЯ...

(Початок на 1-й стор.)

У найближчих планах Федерації — розширення кола її членів, налагодження ще тіснішої взаємної співпраці. У кожному ре-

гіоні України є періодичні видання, спрямування яких відповідає засадам Федерації патріотичних видань; отже, поле роботи для розширення горизонтів

організації — широке.

Учасники зібрання, яке відбулося минулого тижня в Міжрегіональній Академії управління персоналом, ухвалили спільну заяву.

ЗАЯВА

Федерації патріотичних видань України

Минулий, 2004-й, рік став визначальним і переломним в історії сучасної України. Обравши нового Президента, українці не дали сфальсифікувати результати виборів, відстояли своє право на волевиявлення.

Разом з українським народом у відстоюванні права господаря на власній землі були і видання ФПВУ. Попри переслідування, зокрема судові, цензурний тиск, гоніння, ми чесно виконали свій професійний обов'язок, обстоюючи об'єктивність інформації, свободу слова.

Ми заявляємо про цілковиту підтримку новообраного Президента Віктора Ющенка, місцевих

органів влади в утвердженні справді демократичної, вільної України, де будуть визначальними Закон і Воля українського народу, традиційні національні цінності та мораль.

Ми стверджуємо, що і надалі боротимемося з будь-якими проявами, метастанами олігархічного режиму. Застерігаємо від злочинних рецидивів кучмізму у спроб використання влади у вузькопартійних чи особистих інтересах. З огляду на активне «перекрашування» пристосуванців ми закликаємо Віктора Ющенка не дати знову ошукати український народ, не допустити впливу на нього чужинських сил, хоч би

звідки вони прийшли — Заходу чи Сходу, Півночі чи Півдня.

Ми звертаємося до колег, які працюють у різних виданнях, мають різні політичні погляди чи вподобання. Попри розбіжності пам'ятаймо: ми служимо передусім українському народові, його інтересам, професії, праву на чесне і вільне слово. Від нас також визначально залежить, якою буде Україна — згуртованою і сильною чи пощореною і слабкою. Наше слово має служити Правді, і ця Правда — Україна.

Федерація патріотичних видань України

✓ Пам'ять

СЕРЦЕ МАТЕРІ

31 січня після тривалої хвороби відійшла у вічність мати Президента України Віктора Ющенка — Варвара Тимофіївна

Народившись 1918 року, Варвара Ющенко пережила найтрагічніші сторінки української історії ХХ століття: колективізацію і Голодомор, Другу світову війну, хрущовську «відлигу» і брежнєвський «застій»... Та попри все це, вона завжди намагалася прищепити дітям любов до життя, вчила, що добро завжди перемагає... Своїм синам — старшому Петру і молодшому Віктору — завжди казала: «Навчився ходити — починай робити». Це саме вона казала і учням Хоружівської школи, де вчителювала понад 30 років. Та й вийшовши на пенсію, не забувала школу, щороку приходила на Свято останнього дзвоника. Учні її любили за доброту і справедливість. До кожного в неї був свій підхід.

Віктор Ющенко не раз згадував, що всім, чого він досяг у житті, зобов'язаний батькам — Анд-

рію Андрійовичу та Варварі Тимофіївні. Та під час передвиборних перегонів суперники нинішнього Президента не шкодували ні його, ні його близьких. На початку вересня, незадовго до отруєння, серце матері не витримало потоків бруду, який виливали на її сина, — її з інфарктом забрали до лікарні. Віктор Андрійович як тільки міг намагався приховати від матері факт свого отруєння. Та хіба ж

таке приховаєш? Вона і це пережила, як і всі три тури виборів. Однак далися ознаки грік переживання за сина...

✓ Співчуття

Президенту України В.А. Ющенку

Вельмишановний Вікторе Андрійовичу!

Президія, професорсько-викладацький склад та студенти Міжрегіональної Академії управління персоналом низько схилиють голови перед світлою пам'яттю Вашої матері Варвари Тимофіївни.

Нехай Господь воздасть їй за світлий материнський подвиг в ім'я життя, в ім'я України, яка осиротіла разом з Вами. У ці трагічні для Вас хвилини ми разом з Вами у скорботі та молитві.

Від імені Президії МАУП, Президент Академії Г.Щокін

✓ Слідами оборудки

ГЕШЕФТА НЕ БУДЕ?

Печерський районний суд Києва заборонив консорціуму «Інвестиційно-металургійний союз» (компанія Пінчука — Ахметова) здійснювати будь-які дії відчуження 93,02% акцій металургійного комбінату «Криворіжсталь», які їм належать.

Такі рішення суд виніс за позовом партнера компанії «Адвокатська фірма «Сергій Козьяков і партнери» Ірина Назарова. Також суд відмовився задовольнити клопотання консорціуму «Інвестиційно-металургійний союз» про заборону Фонду держмайна скасовувати результати конкурсу з продажу 93,02% акцій Криворіжсталі.

11 червня 2004 року

депутат Верховної Ради Павло Ігнатенко та Ірина Назарова подали позов до Шевченківського суду Києва, в якому вимагали призупинити приватизацію Криворіжсталі.

Крім того, вони вимагали визнати незаконним розміщення акцій цього підприємства на рахунках ING Bank (Україна) і заборонити банку проводити операції з цими цінними паперами.

Рішення Печерського райсуду стало неприємною несподіванкою для нинішніх власників Криворіжсталі — Рината Ахметова (у його компанії System Capital Management — 56,25% акцій) та Віктора Пінчука (корпорація «Інтерпайп» володіє 43,75%). Утім, нічого дивного, якщо згадати, яким чином це металургійне підприємство потрапило до їхніх рук. Нагадаємо, що тоді Криворіжсталь дісталася українським олігархам практично за півціни — 800 мільйонів доларів. Це при тому, що, приміром, відома компанія Mittal

Steel, об'єднавшись з US Steel, пропонувала 1,5 млрд доларів. Утім, іноземці не втрачають надії купити Криворіжсталь. Принаймні, як заявив агентству Bloomberg фінансовий директор Mittal Адітья Міттал, син власника компанії Лакшмі Міттал, вони й досі зацікавлені у купівлі українського підприємства у рамках стратегії виходу на позиції провідного світового виробника сталі.

До речі, свого часу низка фахівців висунула версію про намір Пінчука й Ахметова купити Криворіжсталь для подальшого пе-

репродажу. Утім, прозвучала й інша інформація — про те, що вони готові долати.

Тим часом на економічному форумі в Давосі Президент України Віктор Ющенко начебто звернувся до Міттал приблизно з такими словами: комбінат продадуть вдруге — отож готуйте, шановні друзі, документи на повторну приватизацію. Олег Рибачук, який був присутнім на сніданку, влаштованому Пінчуком для провідних бізнесменів світу, каже, що Міттал і там з'ясував, що й до чого. «Він цікавився, якщо буде ще одна приватизація, то чи слід чекати таких самих додаткових умов. Я сказав: «Ні», бо за Кучми то був механізм відсікання кращих учасників», — наводить слова Рибачука «Українська правда».

Українським олігархам є чого нервувати. Адже ще під час виборів Віктор Ющенко постійно нагадував про «прихватування» Криворіжсталі зятем тодішнього президента Кучми Пінчуком та «господарем Донбасу» Ахметовим. Там же, в Давосі, в інтерв'ю іноземним журналістам український Президент назвав продаж Криворіжсталі звичайною крадіжкою. Власне, це саме він говорив і у своєму виступі. Тож можна лише уявити, що наразі відчував Віктор Пінчук.

Ще не відомо, як вирішиться це питання. Однак те, що за підприємство доведеться заплатити справжню ціну, — факт, у якому експерти впевнені на 99%.

За матеріалами преси

Вітання

ТИТУЛЬНА НАЦІЯ ОЧІКУЄ НА СВОЇХ ПРОВІДНИКІВ

Його Високоповажності Президенту України В.А.Ющенку
Ваша Високоповажносте Високодостойний народний президенте та гетьмане України! Дорогий Вікторе Андрійовичу!
Від 55-тисячного колективу Міжрегіональної Академії управління персоналом — учасника Помаранчевої революції — щиро та сердечно вітаємо Вас із вступом на найвищу державну посаду. Радіємо разом з Вами, з усім українським народом нашої народної перемоги та висловлюємо впевненість у розбудові омріяного українського майбутнього під Вашим керівництвом.
Віriamo в те, що всі організатори попереднього злочинного режиму, які багато років безкарно паплюжили та обкрадали нашу Матір-Україну, понесуть невідворотну та справедливую кару згідно з українським законодавством. Режим кучмізму був

за своєю сутністю чужинським, неукраїнським і тому антинародним. Отже, вельмишановний пане Президенте, дуже сподіваємось, що нові призначення членів Уряду України будуть по-справжньому українськими і за своїм складом, і за своїм духом. Титульна нація, яка складає майже 80% населення України, очікує на своїх національних провідників, здатних забезпечити міжнаціональний мир, злагоду та процвітання всього Українського Народу, захист його корінних споконвічних інтересів.

Бажаємо Вам незламної волі, державної мудрості та Божої любові на обраному Вами жертвовному і благородному шляху служіння Богові і Україні!
Президент МАУП Г.Шокін
ректор МАУП М.Головатий
голова студради А.Нікішов

НАРОД ЗА РІШУЧІ ДІЇ

В.о. Прем'єр-міністра України Ю.В.Тимошенко
Високоповажна та вельмишановна Юліє Володимирівно!
Керівництво, професорсько-викладацький склад, студенти, весь 55-тисячний колектив Міжрегіональної Академії управління персоналом радісно і щиро вітає Вас, загальновідомого політичного та державного діяча України, з призначенням на посаду Глави Українського Уряду. Ми щасливі, що саме Ви є сьогодні Прем'єр-міністром нової Української Держави, і цю радість не здатні спалюжити не тільки якийсь там Роман Безсмертний, а навіть і

його «однофамілець» Кошечей. Ми віримо у Вашу здібності, у Вашу вдачу, у Вашу щирі відданість Україні, і Ви завжди можете розраховувати на нашу всебічну підтримку та допомогу. Бажаємо Вам, високоповажна пані Прем'єр-міністр, подальшої рішучості, сміливості, наполегливості у розв'язанні складних проблем сучасного державотворення. Наснаги Вам, любові та Божої допомоги!
З великою повагою та великим задоволенням
Президент Академії Георгій Шокін
P.S. Надсилаємо невеличке видання МАУП «Проти-стояння», присвячене подіям Помаранчевої революції.

Звернення Антинаклепницької ліги

СИЛОВІ СТРУКТУРИ ПОВИННІ ЗУПИНИТИ ЗЛОЧИННІ ОБОРУДКИ МОГІЛЕВИЧА

Генеральному прокуророві України, державному раднику юстиції І класу С.М.Піскуну
Голові Служби безпеки України генерал-лейтенанту І.П.Смешку
Міністерству внутрішніх справ України
Громадська організація «Антинаклепницька ліга», основними завданнями діяльності якої є викриття різноманітних перекуренень і фальсифікацій, участь у вихованні проти упереджень та стереотипів, з великою стурбованістю звертається до Вас:
«Українська газета плюс» у другому номері за 13.01.2005 р. надрукувала статтю «Злочинна імперія Могілевича», посилаючись на інтернет-видання «Україна кримінальна» (червень 2001 року), книжку Фрідмана «Червона мафія», газету «Факти» від 22.07.98 р., а також джерела із правоохоронних органів різних країн, вис-

вітила злочинну діяльність колишнього киянина, а тепер громадянина Ізраїлю і Росії Семена Юдковича Могілевича.
Судячи з наведених даних, С.Могілевич є одним з небезпечних злочинців світу, який, формально маючи в Україні статус персони нон грата, вільно в'їжджає в Україну і виїжджає з неї коли йому заманеться. Він має великий бізнес в Україні. Співпрацює з президентом комерційного банку «ВАБанк» Сергієм Максимовим, який є одним із сіоністських активістів, співголовою єврейської конфедерації України, до якої належать сумнозвісні «герої» Ю.Звягільський і Г.Суркіс. С.Могілевич має спільні інтереси з активним сіоністом, колишнім кримінальним злочинцем, якого і нині звинувачують у скоєнні кримінальних злочинів, Вадимом Рабиновичем, а також з відомими «авторитетними людьми» Леонідом і Андрієм Деркачами. Свій бізнес С.Могілевич веде спільно зі структурами Укрзаліз-

Позиція

Борис ТАРАСЮК:

«УКРАЇНА ПРЕТЕНДУЄ НА ПАРТІЮ ПЕРШОЇ СКРИПКИ В НОВІЙ ЄВРОПІ»

Конференцію організували Інститут євро-атлантичного співробітництва (Київ) та Центр міжнародних відносин (Варшава). Інформаційний супровід заходу забезпечив Центр проблем глобалізації Інституту культурологічних та етнополітичних досліджень при МАУП.

Головна мета цього масштабного заходу полягала в аналізі та систематизації досвіду суспільно-політичних, економічних і соціальних реформ у країнах Великої четвірки і Балтії під час переговорного процесу та приєднання цих країн до ЄС.

Широкий спектр проблем порушили перший заступник міністра закордонних справ України Олександр Моцик, голова Комітету в закордонних справах Угорщини Жолт Немет, член правління Програми атлантичних досліджень безпеки, колишній міністр закордонних справ Чехії Александр Вондра, директор Фонду Маршалла у США, колишній міністр закордонних справ Словаччини Павол Демеш, президент Центру міжнародних відносин Януш Рейтер (Польща), директор Міжнародного центру політики Альвідас Медалінскас (Литва), член Федеральної політради Союзу правих сил, колишній віцепрем'єр Росії Борис Немцов, депутати Європарламенту Міхал Камінський і Валдіс Домбровскіс, інші відомі вітчизняні та іноземні дипломати, політики, вчені, журналісти.

Узагальнюючи підсум-

Перша міжнародна конференція «постреволюційної доби» відбулася в Києві. Її тема — «Європейські перспективи України: досвід країн Вишеградської групи та Балтії»

Робота конференції триває

Обмін думками в кулуарах

ки плідної дискусії, член Комітету національного порятунку України Борис Тарасюк, відповідальний у КНП за зовнішньополітичні зв'язки, сказав в інтерв'ю для «Персоналу Плюс»:

— Протягом року я здійснив 90 поїздок по Україні, країнах Європи та світу. І в час Помаранчевої революції мене вперше за тривалий час переповнило почуття гордості за свою країну, за свій народ.

Він зазначив, що це перша міжнародна конференція після офіційного проголошення Віктора Ющенка Президентом України. Борис Тарасюк наголосив:

— Завдяки революції Європарламент безпрецедентною більшістю в 467 голосів ухвалив резолюцію щодо України. Отже, наша держава отримала шанс для євроатлантичного прориву. Уже 2005 року ми можемо стати свідками вступу України до СОТ, набуття статусу країни з ринковою економікою, активізації відносин з ЄС і НАТО. А тому для нас особливо важливо врахувати досвід та уроки країн Великої четвірки та Балтії в їхньому послідовному просуванні курсом європейської та євроатлантичної інтеграції.

Борис Тарасюк, якого учасники конференції називали не інакше, як «міністр закордонних справ України», вважає, що з огляду на свою політичну активність та політичну культуру Україна претендує на партію першої скрипки в новій Європі.

На пенсії

І ДАЧУ НА ДОДАЧУ?

Лідер Комуністичної партії, народний депутат Петро Симоненко раптом виступив ініціатором звіту Кабінету Міністрів у Верховній Раді про надання пільг екс-президентові Леоніду Кучмі

Нагадаємо, що розпорядженням Кабміну за підписом тодішнього в. о. його голови Миколи Азарова Кучмі за рахунок держави встановлюється щомісячне грошове утримання у розмірі місячного фонду оплати праці президента України, оплата утримання апарату в кількості трьох осіб, передаються в довільне користування державна дача, два автомобілі та надається право безплатного проїзду усіма видами транспорту, крім таксі, та інші певні привілеї.
Власне, у більшості країн колишнім керівникам по закінченні терміну їх перебування на високих посадах надають «бонус», розмір якого залежить пропорційно від розвитку демократії в країні. Як бачимо на прикладі Леоніда Даниловича, у нас з цим усе «гарзд». А можливо, екс-президент за десять років настільки звик і до «дачки», і до «тачки», що йому

шкода з ними розлучатися? У такому разі такі милі серцю речі можна було б просто викупити. Адже грошей йому не бракує. Зрозуміло, на зарплаті, навіть президентській, далеко не «виїдеш». Однак є і гонорари за книги, і, як вже повідомляв «Персонал Плюс», продана Григорію Суркісу президентська квартира на Десятинній не копійки коштує. У крайньому разі улюбленому тестю міг би матеріально допомогти і зять — бізнесмен Віктор Пінчук, який, як відомо, далеко не жабрак. Утім, і справді — побачити Леоніда Даниловича в черзі за пенсією чи кефіром досить важко. Та й по-людськи його можна зрозуміти: адже не потрібно мати великої фантазії, аби спрогнозувати, що тоді сказали б колишньому українському керманічу пересічні українські пенсіонери.

Тим часом здивував своєю заявою — радше черговою «піар-акцією»

— неодноразовий претендент на найвищу посаду країни Петро Симоненко. Як завжди, в ній говорилося про «інтереси мільйонів виборців». У такому разі закономірно виникає запитання: чому комуністи не наполягали на ухваленні Закону «Про Президента України», де були б добре виспані всі ці моменти? Тим паче, що на початку липня народні депутати Валерій Пустовойтенко, Сергій Бондарчук і Сергій Бичков запропонували парламенту врегулювати надання правових, соціальних та інших гарантій главі держави по припиненні виконання ним президентських повноважень.

Хоча парламентський Комітет з питань правових політики рекомендував парламенту відхилити цей законопроект. Вочевидь, до нього повернувся лише через кілька років...

✓ Пропозиція

«Хороших людей больше, но плохие лучше объединены».

Наразі ситуація потребує прискорення в ухваленні рішень щодо об'єднання виборців. Уже в новому, 2005 році, засоби масової інформації не раз повідомляли про нагальну необхідність розширення Помаранчевої революції до кожного села. У чому полягає ідея такого «розширення» — не зовсім зрозуміло. Гасло: «Так! Ющенко» — занадто хистка підстава для встановлення народовладдя та демократичних перетворень.

Не сумніваючись у глибокому розумінні Вами проблем, пов'язаних зі створенням установчих і програмних документів об'єднання, прошу Вас приділити увагу деяким доказам на користь необхідної згуртованості виборців навколо процесу становлення демократичних засад держави, а в подальшому — підтримки та затвердження цих засад відповідно до Конституції України, яку має ухвалити референдум виборців.

Звісно, у будь-якій державі первинною є економіка. Україна не виняток. Решта — від лукавого. Решта — це все, що призначене відірвати від економіки ласий шматок на власну користь. Решта протягом п'ятнадцяти років (від травневих 1990 року виборів Верховної Ради України) практично знищила економіку держави. Факт загальновідомий.

Відсутність будь-якого впливу виборців на законодавчий орган стала причиною неконституційних та антинародних дій можновладців у процесі приватизації державного майна та довічної приватизації депутатами крісел у Верховній Раді. Саме для збереження депутатського статусу під кожні вибори ухвалюється відповідний закон. Як наслідок законодавчого пошуку самозбереження «народні» депутати оголосили себе політиками, а політичним партіям надали право законодавчої ініціативи.

Пояснення таким діям просте: мовляв, так чиниться в усьому цивілізованому світі.

Якби «цивілізований світ» переймався державністю України (і не лише України), то в нього виникло б запитання: а звідки взагалі з'явилися Ради усіх рівнів?

Відповідь знайти зовсім нескладно.

Ради робочих і солдатських депутатів створено у серпні—вересні 1917 року під керівництвом більшовиків як органи диктатури пролетаріату.

Диктатура «органів» триває й досі. Вісімдесят сім років по її створенні.

Депутати всіх рівнів Рад ніколи не отримували від своїх виборців будь-яких повноважень.

Немає юридичних підстав для визнання законності дій депутатів. Передусім це стосується Верховної Ради, яка отримала в спадщину від КПРС нелегітимну законодавчу владу.

Юридичні підстави можливі лише за умови конституційно визначених обов'язків народних депутатів і всього інституту державного управління з ухваленням Конституції референдумом виборців.

За нинішніх принципів «народовладдя» Україна має можливість стати, за участі депутатів, провідною профашистською або будь-якою іншою антинародною устрою державою.

І це не «страшилки», оскільки в державі існують політичні партії, справжнє політичне спрямування яких невідоме. Стандартні офіційні програми жодним чином не гарантовані їх виконанням. Народні депутати надали партіям право законодавчої ініціативи та можливість займатися питаннями внутрішньої політики в державі. І зовнішньої. Однак, як визначає політику радянська енциклопедія, це «сфера діяльності, пов'язана з відношеннями між класами, націями та іншими соціальними групами, ядром якої є проблема завоювання, утримання та використання державної влади...»

Саме таких політиків має Україна вже п'ятнадцять років (з часу проведення «найдемократичніших» виборів травня 1990 року. Тоді як, відповідно до Конституції, «єдиним джерелом влади в державі є народ.» Політики завжди взмозі створити для себе сферу діяльності. І перші «чини» в партіях мають від того неабиякі достатки.

Хіба не є підтвердженням цього той факт, що дві третини депутатів Верховної Ради — мільйонери. За відсутності конкретного документа організаційної побудови об'єднаних виборців і зрозумілої для кожної людини програми дій об'єднань на кілька років наперед наступний хвацький політичний «ідеолог» може масово повести народ проти самих себе.

Цілком достовірно, що жодна політична партія не має авторитету, а відповідно і підтримки у переважній більшості населення України. Це підтверджує думку, що політики користуються виборчими технологіями, в основі яких закладено перевірений інструмент володарювання в «країні рад»: лицемірство, брехня, шантаж, підкуп і таке інше.

Події листопада—грудня в Україні засвідчили: прийшло нове покоління, готове постояти за себе. Однак останні події також показали, що процес «революції» керований певними колами — і бізнесменів-мільйонерів, і політиків та можновладців.

«Обіцянка — цяцянка...» Можливо, Ющенко та його Кабмін таки виконують у якомусь певному обсязі свою обіцянку — створити робочі місця та підвищити рівень соціальної захищеності населення.

Зважаючи на те, що в президентському оточенні вже чимало перефарбованих у помаранчевий, як бізнесового єврейства (дехто з них не погребував стати «героєм України» в останні дні президентства Кучми), надія на виконання програми соціальної справедливості (якщо така є взагалі) та на спокій в державі досить химерна.

Підняти країну з економічної руїни можливо лише в один спосіб — відновити промисловість і сільське господарство. Для промисловості необхідні фабрики й заводи, за які грудьми встануть не лише українські олігархи, а й іно-

земні — ближні і дальні — «інвестори».

Від «помаранчевих» вождів не раз за останній рік доводилося чути, що дешево продавати землю — це злочин. Йдеться ж про те, що взагалі сам факт продажу землі — злочин. Усім, хто має хоч найменший стосунок до землі, зрозуміло: землю розділити неможливо. Розпаювати — так. Тобто взяти шість тисяч гектарів загальної площі колгоспної землі і визначити кожному з 1600 членів господарства (працівників і пенсіонерів) його «пай». А з цих шість тисяч гектарів під землеробство придатне лише півтори тисячі. Реш-

творювання інститутів державного управління та контролю за їхньою діяльністю.

Деякі інші міркування на користь необхідності створення Всеукраїнського об'єднання виборців.

У травні 1990 року «нова» Верховна Рада отримала в спадщину від КПРС незаконну владу.

Саме цілковита незалежність «народних» депутатів від виборців стала причиною нинішнього занепаду пограбованої держави.

Прикладом свавілля Верховної Ради є постанови ВР УРСР від 03.07.91. 1291-ХІІ за підписом Л.Кравчука:

СИСТЕМА НАРОДОВЛАДДЯ МАЄ БУТИ ПРОЗОРОЮ

Об'єднання виборців контролюватимуть діяльність інститутів державного управління

та — пасовища, солончаки, лісосмуги, місцеві дороги, виноградники, черепашикові кар'єри та ін. Це приклад конкретного колгоспу в Арцизькому районі Одеської області. Разом вони якимось вижили. Ось уже вісім років як вони «доживають» хто як може.

Трохи більше року залишилося до чергових депутатських виборів. Уже нині готується черговий політичний фарс. Приміряються технології. Формуються «парламентські більшості» та ін.

Чи розуміє це нове симпатичне покоління, яке відстояло три тижні Помаранчевої революції, яке майбутнє його чекає.

З тим, що пропонують Ющенко і Юля, — в майбутньому на нас чекає помаранчевий туман.

Україна повинна мати чітку послідовну програму економічного розвитку та соціального захисту.

Побудова прозорої й усім зрозумілої системи народовладдя, якою має стати об'єднання виборців, дасть реальну можливість

Тему знищення народними депутатами України як держави, а надалі знищення самих себе (!) — місцевих рад народних депутатів — до кінця ще не розкрито, але вже чітко підтверджено можливість диктатури кількох сотень людей — отих, що лицемірством, підкупом і брехнею вдерлися до вищого органу державної влади, отих, що можуть не лише «породити» Президента з повноваженнями, яким позаздрив би будь-який монарх, а й ухвалювати закони, які уможливають «приватизацію» депутатського крісла та право успадкування депутатства.

Відсутність плану побудови держави відкриває шлях «дикому капіталізму», уможливорює створення

ством.

Політики, привласнивши собі право законодавчої ініціативи, ухвалюють антинародні та антидержавні закони.

Ні політиків, ні партій, ні фракцій не повинно бути ні в законодавчому органі, ні в радах будь-якого рівня. Такі рішення під силу лише масово об'єднаним та ідейно єдиним громадянам.

Чому саме «ради»? Альтернативи їм в Україні поки що не існує. Місцеве самоврядування у нинішньому вигляді — це придумка для остаточного розвалу суспільства та підпорядкування його панівному чиновництву. А про «президентську вертикаль правління» — адміністрації годі вже й гадувати.

Наскільки масовим може бути об'єднання виборців?

Події останніх місяців 2004 року свідчать, що переважна більшість виборців підтримує активістів, які вимагають забезпечення своїх громадянських прав і зміну державного ладу. (Зовсім не зрозуміло, яким вони уявляють цей лад.)

Більшість виборців підтримала В.Ющенка лише за те, що він подав надію.

(Сумніваюся щодо виконання «народним кандидатом» хоча б половини своїх передвиборчих обіцянок. І справа не лише в його оточенні. Зламати систему адміністративного впливу в державі — систему, яка десятиліттями гартувала та вдосконалювала свою майстерність насильницького управління державою, під силу лише законодавчому органу. Однак цей орган має бути єдиним у своїх діях, аполітичним та легітимним.)

Прихід В.Ющенка до влади може стати перехідним періодом до справді народної влади.

Якщо до депутатських виборів 2006 року Асамблея об'єднає лише десять відсотків виборців — це вже буде перемога над адміністративним диктатором. Три з половиною—чотири мільйони об'єднаних виборців будуть підтримані щонайменше ще двадцятьма мільйонами виборців необ'єднаних.

Можна ще навести чимало чинників на користь необхідності утворення об'єднань виборців.

А найважливіше, що альтернативи об'єднанню виборців, на мій погляд, не існує.

Олександр БАДРАК

Додаток: Чернетка Положення Асамблеї виборців України
Положення (проект)

АСАМБЛЕЯ ВИБОРЦІВ УКРАЇНИ

1. ВСТУП

1.1 Положення Асамблеї виборців України складено відповідно до Конституції України та Закону «Про об'єднання громадян».

1.2 Асамблея виборців України (АВУ) — це Всеукраїнське добровільне об'єднання виборців — громадян України.

2. МЕТА СТВОРЕННЯ, ТА ЗАВДАННЯ АВУ

2.1 Мета.

1. Сприяння реалізації конституційних і законних прав виборців.

2. Активна участь у виборчих процесах, а саме: а) висування кандидатів у на-

депутатами якогось «изму» на кшталт фашизму. А вже була спроба можновладців запровадити «Орден святого Себастьяна» та величати одне одного «Ваша світлість», «Ваша величність». Є підстави вважати що зі зміцненням «ордену» саме так народ мав би звертатися до «величних» можновладців.

Ухвалена 1996 року Конституція України — ніщо інше як затвердження влади Президента та Кабінету Міністрів. У її контексті саме їм делегується право називатися «державою».

І в такому сенсі викладено всю Конституцію. Сама ж вона — приклад блюзнірства і лицемірства. Чи не тому засоби масової інформації одно-

голосно стверджують: «Держава відбрала, обдурила, не забезпечила, вкрала...» Вони не відрізняють держави-України від «держави» найманців за гроші платників податків, чиновників.

Конституція України має бути ухвалена і затверджена до референдуму вищим органом Асамблеї виборців України — Конгресом.

З глибини століть дійшло до нас деформоване багатьма владами визначення «політика».

Насправді ж поняття «зовнішня політика» ніяк не ув'язується з поняттям «внутрішня політика». У правовій державі має панувати Закон, а не «поняття» тих, хто бачить себе над законом у статусі «політиків». Якщо «внутрішня політика» має бути в державі, то її правові межі має визначити Конгрес виборців.

До політичних партій в Україні народ масово ставиться з недовірою, а до деяких — навіть з презир-

родні депутати; б) висування від виборців членів виборчих комісій; в) участь у перепису виборців і складання списків виборців; г) участь у всіх організаційних заходах з підготовки та проведення виборів.

3. Висування народних засідателів і присяжних для участі у здійсненні правосуддя.

4. Розроблення наукових концептуальних підходів народнодержавної держави та практичне їх застосування.

5. Створення громадських комісій із захисту прав споживача у сфері комунальних послуг і соціального забезпечення.

2.2 Головне завдання АВУ:

1) створення самостійно функціонуючих об'єднань виборців на всіх рівнях адміністративно-територіального розподілу держави;

2) створення умов для вільного діалогу безпосередньо та через засоби масової інформації між учасниками Асамблеї та їх об'єднаннями щодо будь-яких подій, економічних та інших процесів у державі.

3. УМОВИ ТА ПОРЯДОК УЧАСТІ В АВУ

3.1 Учасником об'єднання виборців може стати кожен бажаючий громадянин України, який є виборцем відповідно до Конституції та законів України, згідно з Положенням АВУ та підтримує її Програму.

3.2 Щоб стати офіційним учасником Асамблеї, виборцю достатньо заповнити облікову картку форматом стандартної поштової, де вказати: 1) прізвище, ім'я та по батькові; 2) повну дату народження; 3) факт чи соціальний стан; 4) місце постійного проживання; контактний засіб зв'язку; 5) чіткий зразок власного підпису.

Картка подається голові або першому заступнику голови Ради, яку обрав виборець, з обов'язковим підтвердженням своєї особи відповідним посвідченням або паспортом. Картка заноситься під порядковим номером у книгу реєстрації, де учасник також ставить свій підпис.

3.3 Для припинення своєї участі в Асамблеї виборець подає голові Ради заяву з вимогою повернути його облікову картку. Під час повернення якої вноситься запис в книгу реєстрації та ставиться підпис учасника, який вибуває. Підтвердження особи посвідченням або паспортом обов'язкове.

4. ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ УЧАСНИКІВ АВУ

4.1 Право учасника АВУ: 1) без обмежень висловлювати своє ставлення до подій або дій конкретних осіб у будь-яких засобах масової інформації, що перебувають у розпорядженні Асамблеї;

2) висувати кандидатури виборців до Ради свого об'єднання;

3) письмово пропонувати в Раді свого об'єднання кандидатів у народні депутати;

4) подавати до Рад АВУ усіх рівнів пропозиції, що стосуються загальногромадських інтересів і окремого населеного пункту, і країни в цілому;

5) мати безумовну підтримку та захист Радами АВУ усіх рівнів своїх конституційних прав і свобод;

6) бути обраним до Ради АВУ будь-якого рівня;

7) отримувати в Радах АВУ усіх рівнів будь-яку інформацію щодо їхньої діяльності.

4.2 Обов'язок учасника АВУ:

1) виконувати вимоги Положення (Статуту) АВУ;

2) не використовувати участь в АВУ для задоволення власних матеріальних, політичних чи інших інтересів;

3) брати активну участь у виборі Рад, а також в усіх заходах Рад.

4.3 Усі учасники АВУ рівні у своїх правах та обов'язках.

5. СТВОРЕННЯ ОБ'ЄДНАНЬ АВУ

5.1 Об'єднання Асамблеї створюють за ініціативою виборців. Організаційні питання зі створення об'єднання ви-

ришує ініціативна група.

5.2 Створене об'єднання повинно налічувати не менше трьох учасників. Легалізуються об'єднання через реєстрацію статутів виконавчими комітетами Рад народних депутатів, набуваючи таким чином статус юридичної особи.

Наприклад, Асамблея виборців України. Об'єднання виборців с.Мартусівки Бориспільського району Київської області.

5.3 Статут (положення) об'єднань розробляють відповідно до Конституції України, Закону «Про об'єднання громадян», інших відповідних законів України, «Положення Асамблеї виборців України» та реєструють в обласних Радах АВУ.

5.4 Статут (положення), що не відповідають змістовно законодавству та цьому Положенню, не реєструються в Радах АВУ вищого рівня і відповідне об'єднання не може входити до складу АВУ.

5.5 Об'єднання виборців кількох населених пунктів можуть створювати єдину (районну) Раду.

5.6 Об'єднані виборці районів міст можуть створювати спільні міські Ради.

5.7 Установчі збори представників об'єднань створюють обласні Ради.

5.8 На установчих зборах обирають рахункову комісію, до складу якої не можуть входити члени Рад будь-якого рівня.

5.9 На установчі збори запрошують представників Рад вищого рівня.

КОНГРЕС — ВИЩИЙ ОРГАН АСАМБЛЕЇ ВИБОРЦІВ УКРАЇНИ.

5.10 Кількість представників об'єднань для участі в Конгресі визначається на спільному засіданні голів міських, районних та обласних Рад через голосування.

5.11 Учасники Конгресу обирають вищий орган — Всеукраїнську Раду АВУ та рахункову комісію.

Новообрана Всеукраїнська Рада обирає Голову та його заступника.

6. УМОВИ ОБРАННЯ ЧЛЕНІВ РАДИ І ПОРЯДОК ЇХ ВІДКЛИКАННЯ

6.1 Кожен учасник Асамблеї, не посідаючи посади державного службовця в будь-яких структурах у Радах народних депутатів, може бути обраний членом Ради АВУ будь-якого рівня.

6.2 Обрання членів Рад відбувається на конкурсних засадах терміном на три роки. Повторне обрання членом Ради можливе не раніше, як через рік після останнього переобрання.

6.3 Ротація членів Ради відбувається впродовж усього терміну обрання: вибуття за власним бажанням, за відкликанням виборців та ін.

6.4 Виборці, висуваючи кандидатури членів Ради, не обговорюють їх, а лише вислуховують програмні доповіді кандидатів та отримують відповіді на поставлені запитання, на підставі чого роблять висновки під час голосування.

Відкрите чи таємне голосування та порядок їх проведення вирішують збори більшістю голосів учасників.

6.5 Раду району обирають члени Рад усіх об'єднань цього району.

6.6 Раду міста з районом адміністративним розподілом обирають члени Рад районних об'єднань.

6.7 Раду області обирають члени районних і міських Рад.

6.8 Відкликання члена Ради будь-якого рівня відбувається рішенням більшості учасників об'єднання за поданням не менш як 30% виборців цього об'єднання.

Таким чином, об'єднані виборці села можуть за необхідності відкликати члена Всеукраїнської Ради, якщо він є представником їх об'єднання, з обов'язковим обранням іншої особи.

6.9 Члени Ради можуть відкликати свого представника з Ради вищого рівня з обов'язковим обранням на його місце іншої особи.

У цьому разі загальні збо-

ри виборців об'єднання можуть за необхідності скасувати рішення членів Ради.

7. ФУНКЦІОНАЛІ ООВ'ЯЗКИ РАД АВУ

7.1 Представлення об'єднаних виборців у Радах народних депутатів усіх рівнів, будь-яких державних структурах, наукових і навчальних закладах, громадських об'єднаннях, підприємствах та ін. в Україні, і за її межами.

7.2 Взаємодія та співпраця з іншими Радами АВУ.

7.3 Постійна, активна співпраця з учасниками АВУ свого та будь-яких інших об'єднань, сприяння їх доступу до усіх засобів масової інформації АВУ.

7.4 Активна участь та залучення учасників об'єднання до всіх виборчих заходів і процесів у своєму виборчому окрузі.

7.5 Підбір фахівців та організація роботи виконавчої адміністрації Ради.

7.6 Затвердження бюджету Ради за поданням фінансового органу виконавчої адміністрації Ради.

7.7 Створення та організація роботи власних засобів масової інформації.

7.8 Постійна співпраця з народними депутатами та науковими закладами з питань виборчих процесів і народнодержави в Україні.

7.9 Обласні Ради реєструють усі об'єднання виборців своєї області та безпосередньо беруть участь в установчих зборах.

7.10 Всеукраїнська Рада веде реєстр усіх об'єднань АВУ. Визначає головні напрями роботи Рад об'єднань — генеральні і на поточний період.

7.11 Ради усіх рівнів щоквартально, не пізніше 15 числа першого місяця наступного кварталу, звітують перед своїми засновниками посередництвом періодичних видань або, за їх відсутності, окремими листами — звітами про свій фінансово-матеріальний стан з наведенням статей витраток і надходжень.

7.12 Ради Асамблеї виборців України не можуть займатися виробничою, господарчою, комерційною, рекламною або будь-якою іншою діяльністю, яка приносить доходи, за винятком власних засобів масової інформації.

8. ГОЛОВИ РАДИ, ЇХ ЗАСТУПНИКИ, ЧЛЕНИ РАДИ

8.1 Обов'язки голів Рад, їх заступників і членів Рад визначають Статутами відповідних об'єднань.

9. НАДХОДЖЕННЯ В АВУ ГРОШОВИХ КОШТІВ І МАТЕРІАЛЬНИХ ЦІННОСТЕЙ

9.1 Асамблея виборців України організовує свою роботу за рахунок:

1) надходжень від використання засобів масової інформації;

2) грошових і матеріальних надходжень від юридичних і фізичних осіб.

9.2 Усі грошові надходження без винятку проходять через банківські розрахункові рахунки.

9.3 Усі матеріальні надходження проводяться через бухгалтерію з обов'язковим підписанням Сторонами акту прийому — передачі.

9.4 Асамблея виборців України не може отримувати грошові кошти, цінні папери, матеріальні цінності та інше від:

1) юридичних і фізичних осіб — нерезидентів України;

2) за рахунок бюджету України;

3) релігійних об'єднань, сект, угруповань різноманітного напрямку та ін.;

4) політичних партій.

9.4.1 А також не може отримувати будь-які внески, які можуть вплинути на об'єктивність і незалежність роботи АВУ.

10. СИМВОЛІКА АВУ.

11. ПРО ПОЛОЖЕННЯ АВУ.

11.1 Положення АВУ є тимчасовим і діє до Першого Конгресу АВУ. Конгрес має затвердити, внести зміни чи скасувати це Положення з одночасним ухваленням іншого.

Репліка

КОЛИ АМБІЦІЇ НЕ ВІДПОВІДАЮТЬ АМУНІЦІЇ

Колишній кучміст Безсмертний: політичний перевертень і професійний зрадник?

З огляду на недавні і не зовсім зрозумілі обвинувачення Юлії Тимошенко народним депутатом — «нашоукраїнцем» Романом Безсмертним, редакція «Персоналу Плюс» звернулася до голови Всеукраїнського громадсько-патріотичного об'єднання «Український вибор» Георгія Щокіна з проханням прокоментувати цю ситуацію.

25 січня на «5 каналі» намагався дати свої коментарі щодо виступів Романа Безсмертного його колега Микола Томенко, який визначив оточення Віктора Ющенка як «команду зірок». У психології такі метафори оцінюють зазвичай не як художній засіб, а скоріше як певну ознаку «зіркової хвороби». Однак з аналогії пана Томенка випливає, що єдиною «подвійною зіркою коаліції «Сила народу», яка і очолила переможну ходу до президентської влади, є тандем Ющенко — Тимошенко, решта — планети різного масштабу, їхні супутники, а також численні астероїди, комети та інша космічна дрібнота. Тим часом планети та їхні супутники поводяться завжди «простоїно» (рухаються визначеними орбітами з визначеною

швидкістю), а ось різні там астероїди і комети зіштовхуються одні з одними, падають на інші небесні тіла, пошкоджуючи їх, а часом і самі гинуть.

Оцієї агресивно-неслухняної дрібноти дуже багато і навколо «подвійної зірки» Ющенко — Тимошенко, цілісність якої залежить від єдності цих двох визначних політиків. Щоб Віктор Ющенко не зміг виконати свої перед-

виборні зобов'язання, його ворогам треба відірвати від нього (або і протиставити) Юлію Тимошенко. На роль такого «астероїда-метеорита» і самовисунувся Роман Безсмертний — колишній відвертий кучміст, особистий представник Ющенко у парламенті, який раптово став у лави націонал-патріотів. Це той самий випадок, коли кажуть, що «амбіції не відповідають амуніції». Якщо для Безсмертного Юлія Тимошенко «професійна шантажистка» і «аферистична особа», то він сам — «професійний зрадник», політичний перевертень і просто базарна баба.

Огидно, коли уже бородатий чоловік (до речі, багато психологів вважає, що борода, — як ось, наприклад, у Безсмертного, Табачника чи Погребин-

ського — є зовнішньою ознакою внутрішньої чоловічої недостатності) стрибає весь вечір по телеканалах і скаржиться на жінку. На моє особисте переконання, Роман Безсмертний — маловідомий, третьорядний український політик, якого вмиль забудуть, тільки-но він зникне з пінчківських і порошківських телеканалів. Народ вийшов на майдани та вулиці України на заклик Юлії Тимошенко та Віктора Ющенка, а якби таке саме звернення зробили Безсмертний або Томенко, Зінченко або Порошенко, а чи Червоненко з Гурвіцем, — я впевнений: на майдани стояли б тільки поіменовані особи і, можливо, члени їхніх родин. Тому треба бути скромнішим і знати своє місце, не «тявкати» (хоч би як кортіло) на справжніх політичних «слонів».

Вибрик Безсмертного зрозумілий. Його мета — не дати пройти Юлії Тимошенко на прем'єрську посаду через затвердження парламентом. Кому це потрібно? Звісно, кому — Кучмі, Пінчуку, Медведчуку, Суркісу та іншим «щирим українцям». Однак українським прем'єром буде лише пані Юлія, а Безсмертному й таким, як він «нашоукраїнцем» одна дорога — в обійми СДПУ(О). Останню літеру не розшифровую, оскільки це загальновідомо.

З останньої пошти

Сергій КОВАЛЬ

ПРИБРАТИ ІМПЕРСЬКІ ЯРЛИКИ

На світанку Незалежності я мав на цю тему розлогу публікацію в «Молоді України», порушував питання на крайовому рівні в буюківській пресі, зібсна й у січневому щорічному числі чернівецького часопису «Відродження».

На початку 90-х про очищення вітчизняних теренів від московської більшовицького лепу не писав хіба що ледачий українець. І дечого-таки досягли, щоправда, здебільшого у західних областях. У столиці музей Леніна став Українським домом, площа Жовтневої революції — майданом Незалежності, готель «Москва» — «Україною». Демонтували недобудований монумент «Леніну с падельніками» («кат України») — писали на його постаменті в 91-му патріоті).

Леніна «бесарабського», отого, що навпроти ринку, колишній секретар ЦК КПУ, парторг «Південмашу», що по-холодійськи продовжували прислужувати Кремлю, примудрилися зберегти, попри власні укази щодо ліквідації символів тоталітарної доби. Навішали нам локшини на вуха: начебто подобизна вождя Жовтневого перевороту —

історико-культурна пам'ятка ледь не світового значення...

Насправді призначення тисяч інших бовванів, які донині стовбичать по селах і містах відновленої держави, — подвійне: нагадувати, що наша Вітчизна все ще перебуває у цупких «обіймах» Москви (не рипайтеся, малороси!), підживлювати сподівання колабораціоністських кіл (КПУ, ПСПУ та іже з ними) на відновлення імперії у вигляді Союзу слов'янських держав, СНД, ЄЕП, чого ще іще...

Амбіції п'ятої колони підживлюють не тільки монументи. Набагато більше маємо назв населених пунктів, вулиць, майданів, заводів, фабрик, корабельних, копалень, КСП тощо, названих «на честь» відомих, маловідомих чи зовсім не відомих широко в загальному суспільстві, які жодного стосунку до України не мали, а то й діяли на шкоду нашому народові, людству.

Мусимо невідкладно вимести з рідної землі усіх марксів, енгельсів, ленінів, дзержинських, воровських (це ж треба таке «соціально близьке» псевдо підібрати!), урицьких, косіорів, постишевих, кра-

сних, лібкнехтів, люксембургів, цеткінів, тельманів, фурманових, чапаєвих, гайдів...

І не дослухатися більше до зацитувань усіляких вболівальників-догматів, як те чинили впродовж 13 років. Мовляв, не до перейменувань нині, от розбудуємо економіку, добробут українців до європейських стандартів піднімемо — ось тоді...

Не розбудуємо, не піднімемо, зусібіч обліплени чужинськими ярликами-лейбами.

P.S. Уже як написався матеріал, краєм вуха почув, начебто хтось із «нашоукраїнців» пропонує переіменувати майдан Незалежності на «площу Свободи»...

Бог з вами! Наше правдиве слово «Майдан» сьогодні вже знає весь світ. Ліпше приберемо зі стілоїчної мапи вул. Січневого повстання (інспірованою московською агентурою антиукраїнського загалу) та ще кілька сотень такого ж гатунку назв. Шануймося!

Чернівці

У Росії широкого резонансу набув лист близько 20 депутатів Державної Думи РФ, творчої інтелігенції до Генеральної прокуратури з вимогою розслідувати діяльність екстремістських єврейських організацій

Серед тих, хто підписав лист: депутати Госдуми Сергей Готов; доцент, кандидат філософських наук Анатолій Грешневиков; Сергей Григорьев; Александр Крутов; Николай Леонов, доктор історических наук академик, действительный член Академии естественных наук России; Олег Машенко; Владимир Никитин, кандидат економічних наук; Николай Павлов, кандидат біологічних наук доцент Игорь Родионов; Андрей Савельев, доктор політичних наук, заступитель руководителя фракции «Родина»; Юрий Савельев, профессор, доктор технічних наук; Ирина Савельева; Иван Харченко; Александр Чув; Николай Езерский; Владимир Кашин, доктор сільськогосподарських наук профессор, действительный член Российской академии сільськогосподарських наук; Николай Кондратенко; Альберт Макашов; Петр Свечников,

Уважаемый господин Генеральный прокурор! 18 декабря 2003 года президент РФ В. Путин во время телевизионного общения с народом привел такие цифры: в 1999 году по ст. 282 УК РФ о «разжигании национальной розни» было осуждено четыре человека, в 2000 году — десять, а в 2003 году «возбуждено более 60, дел двадцать доведено до суда. И примерно 17—20 вынесено обвинительных приговоров» (В. Путин: разговор с Россией 18 декабря 2003 года. — М., 2003. — С. 53).

КТО КРИЧИТ «ДЕРЖИ БОРА»?

Подавляющее большинство этих дел инициируется еврейскими деятелями или организациями, обвиняющими своих ответчиков в «антисемитизме». А подавляющее большинство обвиняемых и осужденных относит себя к русским патриотам. Ныне в их числе оказался известный независимый политик и публицист, бывший глава Госкомпечати Б. Миронов. Мы признаем, что высказывания русских патриотов в адрес еврейства нередко носят резко отрицательный характер, излишне эмоциональный, неприемлемый в публичной дискуссии, что судом трактуется как экстремизм. Однако на отмеченных выше судебных процессах ни разу не рассматривалась причина такой резкости и первоисточка экстремизма в данном межнациональном конфликте.

Ведь главный вопрос, который надлежит выиснить следствию и суду, соответствуют ли истине резко отрицательные оценки еврейства русскими патриотами по сути, на которую направлено отрицание? Если не соответствуют — тогда речь может идти об унижении евреев и о возбуждении религиозной и национальной розни. Если соответствуют — то подобные оценки оправданно и, независимо от их эмоциональности, они не могут квалифицироваться как унижительные, возбуждающие рознь и т.п. (Например, назвать порядочного человека преступником — унижительно для него; но назвать преступником уличенного преступника — это правдивая констатация факта.)

Кроме того, поскольку в данном межнациональном конфликте присут-

ствуют две стороны (обвиняющая и обвиняемая), следует выяснить: какая из сторон начала данный конфликт первой и ответственно за него, и не являются ли действия обвиняемых самообороной от агрессивных действий обвиняющей стороны?

Смеем Вас, господин Генеральный прокурор, заверить, что по этим вопросам во всем мире существует большое количество общепризнанных фактов и источников, на основании которых можно сделать бесспорный вывод: **отрицательные оценки русскими патриотами типичных для еврейства качеств и действий против неевреев соответствуют истине, причем эти действия не случайны, а предписаны в иудаизме и практикуются два тысячелетия.** Таким образом, инкриминируемые патриотам высказывания и публикации против евреев являются самообороной, которая бывает не всегда стилистически правильна, но оправдана по сути.

МОРАЛЬ ЕВРЕЙСКОГО ФАШИЗМА

В подтверждение обращаем Ваше внимание на официально изданную в 2001 г. в Москве Конгрессом еврейских религиозных организаций и объединений в России (КЕРООР) книгу «Кицур Шульхан Арух». Это сокращенное издание иудейского свода законов «Шулхан арух», составленного несколько столетий назад на основе Талмуда и обязательного к исполнению по сей день. Во вступлении к книге глава КЕРООР раввин Зиновий Коган делает откровенное признание (курсив наш):

«Редакционный Совет КЕРООР счел необходимым опустить в этом переводе некоторые галахические указания... **помещение которых в издании на русском языке было бы воспринято населением России, не придерживающимся иудаизма, как неспровоцированное оскорбление. Читатель, который захочет прочесть «Кицур Шульхан Арух» в идеальном полном объеме, приглашается в ешиву, чтобы изучить эту и многие другие святыне книги в оригинале».**

То есть один из лидеров российской еврейства признаёт оскорбительными для нееврей-

доцент, кандидат технических наук; Сергей Собко, профессор, кандидат педагогических наук. А также Клыков В.М.; народный художник России Сенин А.А., главный редактор газеты «Русский вестник» Назаров М.В., руководитель издательства «Русская идея» Душенов К.Ю., главный редактор газеты «Русь Православная» Хатюшин В.В., зам. главного редактора «Молодая гвардия» Дзиковицкий А.В., главный редактор газеты «Казачий Взгляд» Басова Т.Г., главный редактор газеты «Марш Славянки» Калентьев В.Ф., главный редактор газеты «Отчизна» и другие (всего понад 500 підписів)

Інформаційно-аналітична служба Антинаклепницької ліги України має повний текст цього подання і оприлюднює його мовою оригіналу.

ского населения России некоторые положения иудейского кодекса поведения, но считает возможным приглашать своих соплеменников для изучения этих оскорблений в ешивах — еврейских шко-

туть: это касается предписанного евреям поведения на следствии и суде.

— Разумеется, в числе 13 главных принципов иудаизма требуется ожидание еврейского всемир-

ХТО КУЛЬТИВУЄ

лах, финансируемых из государственного и местных бюджетов. Впрочем, даже в данном отцензурированном издании мы находим следующие положения:

— В «Законах об идолопоклонстве» говорится, что «фигура из двух перекрещенных палок, которой поклоняются, запрещена к использованию» — то есть христианство причисляется к идолопоклонству и все предписания об отношении к идолопоклонникам («акумам») подразумевают в России (стране с преобладающим православным вероисповеданием) прежде всего православных христиан (с. 389).

— Предписание при виде «идолопоклонского дома» (то есть храма) произносить ему проклятие: «Дом гордых выкорчует Б-г», а при виде разрушенного храма восклицать: «Б-г возмездия проявился!» Мало того, далее предлагается такой вариант этого предписания: «некоторые полагают, что речь идет о домах неевреев, живущих в мире, спокойствии и богатстве» (с. 389—390).

— Приравнение нееврея к экскрементам (с. 47—48).

— Запрещение обучать неевреев ремеслу (с. 390).

— «Еврейке не следует помогать нееврейке при родах» (с. 390).

— «Если человек взял в долг у нееврея, а тот умер, он имеет право отказать платить его сыну, который не знает точно, брал ли этот еврей в долг у его отца» (с. 405).

— При денежных расчетах «если нееврей ошибся сам, разрешается воспользоваться его ошибкой» (с. 406).

— «Запрещено предавать еврея в руки нееврея, идет ли речь о жизни еврея или о его имуществе; и неважно, делается ли это посредством какого-либо действия или словами; и запрещено доносить на него или указывать места, где спрятано его имущество» (с. 408) — **настоятельно просим заме-**

ного правителя, который поставит евреев господствовать над прочими народами мира: «Безоговорочно верю в приход Машиаха, и, хотя он задерживается, я все же каждый день буду ждать его» (с. 485). В учении Православной Церкви этот ожидаемый правитель мира отождествляется с антихристом, о котором предупреждали Иисус Христос (Ин. 5:43), апостол Павел (2 Фес. 2), святые отцы Церкви. Это важная и неотъемлемая часть православного учения.

Во вступлении к этой книге глава КЕРООР пишет, что «Талмуд — непревзойденный памятник еврейского гения», а данная выжимка его морали, «Кицур Шульхан Арух» — «хрестоматия еврейской цивилизации нашего времени... Эта книга вам совершенно необходима. Вы можете поступать так, как в ней написано, и быть уверенными, что выполнили волю Вс-вышнего».

А главный раввин России А. Шаевич отмечает в предисловии: «Интерес к этой книге превзошел самые смелые наши ожидания. Громадное количество благодарственных откликов от самых разных людей на протяжении всего этого времени приходит в наш адрес. Еще большее количество писем содержит настоятельные просьбы помочь в приобретении этого издания».

Мы полагаем, что уже на основании одного этого официального еврейского издания правоохранительные органы должны были бы огласно ст. 282 УК РФ пресечь распространение религии, разжигающей у еврейства ненависть к прочему населению России». Тем более, если заглянуть в «идеально полный объем непревзойденного памятника иудейской морали» — «Шулхан аруха», изучаемого в ешивах.

Воспользуемся его переводами из иудейского амстердамского издания,

Андрій Савельєв

Олександр Крутов

сделанными **судебным экспертом**, ученым-гебраистом доктором К. Эккером для судебного процесса в Германии в 1883 г. (Dr. K. Ecker. Der «Judenspiegel» im Lichte der Wahrheit, — eine wissenschaftliche Untersuchung. Paderborn. 1884; русский перевод: д-р К. Эккер. «Еврейское

установлено, что он трижды предавал еврея или его деньги акуму, тогда надо подыскивать пути и способы сжить его со света». «В расходах, сделанных для того, чтобы сжить предателя со света, повинны участвовать все жители местности» (Хошен га-мишпат 388—15 и -16).

— «Предателя дозво-

зерцало» в свете истины. Научное исследование. М., 1906).

Этот суд евреи возбудили в связи с тем, что один из их соплеменников (Юстус-Бриман), перешедший в христианство, опубликовал античеловечные законы «Шулхан аруха» и Талмуда, но суд оправдал публикатора, найдя перевод соответствующим первоисточнику. Д-р Эккер лишь исправил мелкие неточности — исправленный им текст приведем ниже в характерных отрывках с указанием точных еврейских источников (основываясь на доверии к квалификации немецкого эксперта-гебраиста и немецкого суда).

— «Его [нееврея] семья рассматривается как семья скотины» (Тосефта-дополнение к талмуду Кетубот, 3 б). «Ради [умерших] слуг и служанок... не говорят слов утешения оставшимся после них, а надо сказать ему [еврею-хозяину]: «Да возместит тебе Бог твой убыток», совершенно так же, как говорят человеку, когда у него околеет бык либо осел» (Иоре де'а 377-1).

— «Запрещается спасать их [неевреев-акумов], когда они близки к смерти. Например, когда увидишь, что один из них упал в море, то не выручай его, даже если он хочет заплачивать... Дозволено испытывать на акуме лекарство, — полезно ли оно?» (Иоре де'а 158-1).

— «Деньги акумов суть как бы добро бесхозное и каждый, кто пришел первым, завладеет им». «По отношению к акуму не существует обмана» (Хошен га-мишпат 156-5, Хага; 227-26; 348-2, Хага).

— «Когда еврей обокрал акуму и его [еврея] принуждают к присяге... тогда он должен в сердце своем объявить присягу недействительной, потому что он принуждается к ней» (Иоре де'а 329-1, Хага). — **Внимание: это вновь касается поведения евреев во время следствия и суда!**

— «Когда о ком-нибудь

ляется убивать на всяком месте, даже и в наше время. Убить его дозволено раньше, чем он успеет сделать добыток [могущий принести добыток «либо на теле, либо в деньгах, хотя бы их было немного»]... и каждый, кто первый убьет, приобретает заслугу» (Хошен га-мишпат 388-10).

— «Еврей-вольнодумец, то есть тот, который совершает богослужение акумов... убивать всех таких — доброе дело. Когда есть власть убить их всенародно мечом, тогда пусть это совершится; если же нет, то их надо опутывать всячески, дабы причинить им смерть. Например, когда увидишь, что один из них упал в колодеце стоит лестница, тогда спешить вытаскивать ее, говоря: «Вот у меня забота, — надо снять моего сына с крыши, и я тебе сейчас принесу ее обратно» и т.п.» (Хошен га-мишпат 425-5).

ПРОВОКАТОРЫ И ЧЕЛОВЕКОНАВИСТНИКИ

Следует отметить, что даже последние убийственные предписания — это по сей день не только теория, но и практика. Так, бывший председатель харьковской еврейской общины Э. Ходос опубликовал доказательство («Топор над православием, или Кто убил отца Меня». — Харьков, 1999) с обвинением членов еврейского движения Хабад в убийстве в 1990 г. священника-еврея о. Александра Меня (который «совершал богослужение акумов» и мечтал о создании «еврейской православной церкви», что считается уголовным преступлением по законам государства Израиль), но этими показаниями власти РФ не заинтересовались. Преступников положено искать только в среде «русских антисемитов».

Подчеркнем, что **множество антиеврейских акций во всем мире постоянно устраиваются самими евреями с провокационной целью, —**

чтобы применить карательные меры против патриотов. В России наиболее известно дело Норинского, который в 1988 г. рассылал антисемитские листовки от имени организации «Память», чтобы побудить власти к репрессиям против нее; этому помог его соплеменник, главный редактор журнала «Знамя» Г.Бакланов, опубликовавший листовку полумиллионным тиражом, — лишь после этого провокация была раскрыта («Знамя» №10, 1988; «Правда», 19.11.88; «Комсомольская правда», 24.11.88; «Огонек» №9, 1989).

Из недавних случаев можно упомянуть странную серию актов вандализма в 1998—1999 гг.: 13 мая 1998 г. в Москве произошел ночной взрыв синагоги в Марьиной роще (повреждена стена), в тот же день неподалеку от синагоги в Отрадном «под-

ИУДЕЙСКАЯ АГРЕССИВНОСТЬ КАК ФОРМА САТАНИЗМА

Духовную причину этого человеконенавистничества разъясняет Евангелие словами Христа о еврейских духовных вождях, отвергнувших Сына Божия: «Ваш отец диавол, и вы хотите исполнять похоти отца вашего; он был человекоубийца от начала» (Ин. 8:19,44).

Это общепринятое в Православии объяснение иудейской агрессивности как формы сатанизма. Его высказывали известные философы-интеллигенты, которых невозможно заподозрить в антисемитизме. Например, А.Ф.Лосев («Источник», М., 1996, № 4. — С. 117-122), о. Павел Флоренский (см. в книге: В.В.Розанов. «Сахарна», М., издатель-

потакание ересям и сатанизму лишь способствует их духовной гибели. А под их натиском — и многих их жертв.

Следует сразу ответить и на возможное возражение, что русские патриоты, обвиняющие евреев, не всегда проводят различие между религиозными и нерелигиозными евреями, тогда как большинство из них не считают себя верующими иудеями и не изучают «Шулхан арух». Однако **многие поколения обособленной жизни еврейства среди других народов** (в этом был смысл еврейского кагала как «государства в государстве» — см. книги еврейских авторов: «Антисемитизм в древнем мире» С.Лурье и «Книгу кагала» Я.Брафмана) **привели к тому, что мораль «Шулхан аруха» стала частью еврейского национального самосознания даже в его секулярном виде.**

так названа и его статья («Новое русское слово», 17.1.96).

Сами еврейские олигархи откровенно рассказали по израильскому телевидению (2-я программа, 3.10.96) об истоках своего «счастья» в совершенной ими революции (курсив наш):

«Степень коррупции в России полностью соответствует степени преобразований в России. Я не думаю, что в руках чиновников Израиля... есть возможность перераспределить богатства стоимостью в десятки, сотни миллионов и миллиардов... это было — ничье, это было — государства, это было — государства, это было — государства! Так вот, чиновник имел возможность одной росписью определить: тебе это принадлежит или другому... Хороший бой, который привел к результату, который мы сегодня имеем» (Березовский).

«Таких доходов и таких

жения народной нравственности и вытравления духовных ценностей, **стремясь превратить народ в животную массу без веры и традиций** — так проще управлять им и легче подавлять его сопротивление.

В частности, **именно евреи оказали яростное сопротивление преподаванию в школах «Основ православной культуры» и именно по инициативе евреев нам, державообразующему русскому народу, запрещено указывать в паспорте свою национальность.** Главный раввин РФ Шаевич в интервью «Лос-Анджелес таймс» подтвердил, что именно евреи настаивали на отмене графы национальности, а причину этого объяснил тем, что «евреи заняли высокие посты в администрации». То есть даже они сами сознают, какое представление об их национальности сложилось у неевреев, и потому стремятся скрыть свою национальную принадлежность — это тоже о многом говорит.

Из других многочисленных примеров вытравления духовных ценностей не можем не обратить Ваше внимания, господин Генеральный прокурор, на политику министра культуры Швыдкого (он теперь руководит правительственным агентством по делам культуры) и его телепрограмму «Культурная революция», в которой регулярно унижается русский патриотизм и православные традиции, пропагандируется матерщина и идея, что «Секс — двигатель культуры» (7.3.2002). Все протесты русской общественности против возмутительной, а по сути провокационной, деятельности этого «главного культурного человека страны» оказались безрезультатны.

Причем у Швыдкого и его коллег для их атак имеются в распоряжении центральные каналы российского телевидения, а у обороняющихся православных патриотов крохотные тиражи, за которые их преследуют и судят — такое неравенство возможностей тоже может невольно вести их к излишней эмоциональности, особенно при отпоре кошачьими лапами и наглым антирусским действиям лиц еврейского происхождения.

Но такую эмоциональность загнанной в угол обороняющейся стороны не следует смешивать с агрессивной атакой эмоциональности. Для православного человека недопустима агрессия, но он призван защищать свой народ и свои святыни — пример этому подал Сам Христос, бичом изгонявший из храма осквернявших его торговцев.

КОМУ ЧТО ПОЗВОЛЕНО?

В сравнении с высказываниями обвиняемых русских патриотов гораздо более агрессивные высказывания евреев по отношению к неевреям печатаются в выходящих в РФ еврейских газетах. Например, в органе Российского еврейского конгресса «Еврейские новости» (2002, № 16, с.9) де-

«АНТИСЕМИТИЗМ»?

ложена горящая канистра с бензином», а в Иркутске «осквернено еврейское кладбище» — разумеется, шум в мировых СМИ был громкий и все бездоказательно приписали неким русским нацистам («Независимая газета», 15.5.98).

Но когда вскоре после этого, в 1999 году, была разгромлена синагога в Биробиджане и **судом было установлено, что сами же евреи наняли человека для этого** («Радонеж», 1999, № 15—16), — демократические СМИ это замолчали.

На основании процитированных правил и практики еврейского поведения нетрудно понять, почему постоянным спутником еврейства во всех народах был пресловутый «антисемитизм», — то есть неприятие данной иудейской морали. Именно поэтому евреи не имели равноправия в христианских государствах и добились его лишь в результате антимоноархических буржуазных революций.

Так же и в Российской империи евреи, после безуспешных попыток царского правительства сделать их «такими как все», лишились в XIX в. равноправия: не потому, что были евреями по крови (империя была многонациональной); не потому, что были нехристианами (такими были и мусульмане, буддисты и пр.); **а потому, что еврейская религия — антихристианская и человеконенавистническая, доходившая до ритуальных убийств.** Многие случаи этого ритуального экстремизма были доказаны в суде (см., например, исследование известного ученого В.И.Даля «Розыскание о убийстве евреями христианских младенцев и употреблении крови их», СПб., 1884).

Ко всему этому можно добавить и слова из молитвы Шефох, в которой евреи накануне своей Пасхи призывают своего «бога» *«истребить из поднебесной»* все прочие народы.

«Республика», 1998, с.360) и о. Сергей Булгаков: отвергнувшее Христа еврейство стало *«лабораторией всяких духовных пороков, отравляющих мир и в особенности христианское человечество»* («Вестник РХД», Париж, 1973, № 108—110, с.72). Даже иудео-христианин о. Александр Мень, борющийся против «антисемитизма», утверждал, что еврей, отвергающий христианство, *«предаёт себя и легко оказывается во власти темных сил»* (журнал «Евреи в СССР», 1975, № 11).

Это, к сожалению, и произошло с большей частью еврейского народа (в отличие от его малой части, принявшей христианство). Но он этого не хочет осознать и считает, что такая констатация истины Христом и вслед за Ним православными христианами является «оскорбительной» для евреев. Еврейские истцы часто направляют свое обвинение в «антисемитизме» против этой существенной части самого православного вероучения, требуя его фактического запрета (как в случае с учебником «Основ православной культуры»).

Однако мы не можем согласиться с запретом на православное знание о смысле истории как борьбы сил добра (на стороне Церкви) и сил зла (на стороне противоположной религии, готовящей царство антихриста).

Следует заветам православных отцов Церкви, мы не можем следовать и насаждаемому ложному пониманию терпимости как смиренности перед грехом, злом, ересями и в данном случае сатанизмом. Христианин должен именно из уважения образа Божия, заложенного в каждом человеке, и ради спасения его души откровенно указывать евреям на их опасное уклонение от истины в сатанизм — в этом с христианской точки зрения заключается проявление подлинной любви к людям, «толерантное» же

Такой вывод сделала известная еврейская писательница-социолог Х.Арендт: *«Именно в процессе секуляризации родился вполне реальный еврейский шовинизм... Представление об избранности евреев превратилось... в представление, что евреи будто бы соль земли. С этого момента старая религиозная концепция избранности перестает быть сущностью иудаизма и становится сущностью еврейства»* («Антисемитизм» // «Синтаксис», Париж, № 26, 1989).

Этот «реальный еврейский шовинизм» и бесцеремонность в духе «Шулхан аруха» наглядно проявились в ходе разрушения СССР и посткоммунистических реформ в нашей стране и выразились как в незаконном присвоении государственной собственности как «бесхозной», так и в составе нового правящего слоя: «в правительстве полно евреев», — признает раввин А.Шаевич («НГ-Фигуры и лица», 1998, № 16). Таким образом, **их соответствующее влияние на жизнь страны оказалось совершенно непропорционально их численности** (0,16 % по данным последней переписи) **в ущерб интересам всех прочих народов страны и особенно державообразующего русского народа.**

ЕВРЕЙСКАЯ РЕВОЛЮЦИЯ

Известный еврейский публицист Л.Радзиховский называет это «демократически-капиталистической революцией»... «Еврейская и околоеврейская интеллигенция являлась в России одним из главных носителей западно-либеральной идеологии, стала идеологом этой революции». Поэтому «евреи имеют больший удельный вес в русской политике и бизнесе, чем в политике и бизнесе любой другой христианской страны». Это Радзиховский называет «еврейским счастьем»,

прибылей, которые можно было заработать в России, нельзя было заработать нигде... Большая часть капитала там, 50 процентов, принадлежит еврейскому бизнесу» (Малкин, ныне член президиума Российского еврейского конгресса).

Гусинский, первый председатель Российского еврейского конгресса, в той передаче назвал в числе причин еврейской удачливости — «жесткость», «меньше правил, больше правила силы, больше правила агрессии».

*«Впервые за тысячу лет с момента поселения евреев в России мы получили реальную власть в этой стране», — констатирует другой еврейский литератор, Э.Тополь, в «Открытом письме Березовскому, Гусинскому, Смоленскому, Ходорковскому и остальным олигархам» («Аргументы и факты», 1998, № 38). При этом Тополь и другие чуткие евреи (например, Ю.Нудельман — см. «Советскую Россию», 20.6.2002) подчеркивают, что **разрушительная и своекорыстная политика еврейских олигархов, унижающая русский народ, провоцирует враждебность русского народа к евреям.** Эту очевидность отметил даже посол королевства Бельгии в РФ А.Мернье в заключительном отчете о своей работе, разосланном в сентябре 2004 г. перед отъездом из Москвы всем иностранным посольствам и сотрудникам дипкорпуса.*

Мы просим Генеральную прокуратуру учесть это мнение Тополя и Нудельмана как признание ответственности обвиняющей (еврейской) стороны за современное обострение русско-еврейского конфликта.

Тем более, что для удержания незаконно захваченной «бесхозной» госсобственности и своей власти этот правящий слой ведет целенаправленную политику разло-

✓ Свалілля

Богдан ДОВНИЧ

ДОКИ ДЕПУТАТ ТВОРИТЬ ЗАКОНИ, ЙОГО ПОМІЧНИК ЧИНИТЬ БЕЗЗАКОННЯ

Час від часу громадські стаяють відомі скандали за участі і народних депутатів, і осіб, до них наближених. Не заперечую, що самі народні обранці не завжди в курсі справ своїх підлеглих. А варто було б, позаяк, розмахуючи «ксивою» помічника політика, певні особи чинять речі, які рикошетом б'ють по авторитету державних мужів. На підтвердження цієї думки наведемо історію, яка трапилася з киянином Володимиром Мозговим.

Восени 2003 року Володимир познайомився зі штатним помічником народного депутата Тараса Чорновола Вікторією Гелон, яка запропонувала йому роботу директором приватного підприємства «Київ Віза Грінкарт Тур». Уже зі «скромної» назви випливало, що в ідеалі фірма мала б займатися наданням туристичних послуг. Насправді ж усе відбувалося інакше. Як свідчить відповідна довідка за номером 4903 від 17 жовтня 2003 року Державної податкової інспекції у Києві, підприємство взяли на облік платників податків. Енергійно взявся за роботу і сам новопризначений директор. Причому не шкодував ні сил, ні власного майна — до офісу він приніс власний комп'ютер, телефон і пілосос. (Взагалі дивно, чому про це не поплікувалася сама власниця фірми Вікторія Гелон.) Тим часом підприємство запрацювало. Принаймні на його рахунки почали надходити чималі суми невідомо від кого і невідомо за що, оскільки, як роз-

повідає Володимир, клієнтів практично не було. Тобто почала працювати класична схема «відмивання брудних коштів».

— Моя робота почала зводиться фактично до підписування фінансових документів, які давала мені Гелон, та знімання для неї грошей в банку, — розповідає Володимир, який, до речі, за весь час роботи у цій конторі так і не отримав зарплати.

Та і його запитання щодо походження невідомих коштів, не підтверджених жодними документами, нашоухувалися на звичне: «Не твоя справа. Ти мусиш поїхати і отримати готівку». Тим часом сумку з грішми (і чималими — кошти на рахунок обчислювалися сотнями тисяч гривень, а Володимира змушували знімати суми до 20 тисяч гривень) забирала на виході з банку пані Гелон. Про подальшу долю готівки Володимир не знав. До речі, якось йому стало відомо, що певну суму перерахували і з благодійного фонду, очолюваного донькою колишнього координатора колишньої парламентської більшості Степана Гавриша. Зрозуміло, Володимирові не хотілося повторити долю літературного зіч-голови Фунта. Тому він навесні 2004 року спробував звільнитися з цієї «шаражної контори». Однак це було не легко зробити.

— Гелон, залякуючи дзвінками до Москви — до якогось начебто кримінального авторитета, її кума — та своїми контактами з помічником народного

депутата Степана Гавриша, постійно погрожувала вбивством, якщо я не виконуватиму її завдань. З її розмов та контактів з високими чинами я зрозумів, що вона має прикриття в правоохоронних органах, — продовжує молодий чоловік. — Мою заяву на звільнення Гелон не приймала, а коли я відмовився виконувати її вказівки і не вийшов на роботу, до мене додому приїхали троє її охоронців і попену суму перерахували і з благодійного фонду, очолюваного донькою колишнього координатора колишньої парламентської більшості Степана Гавриша. Зрозуміло, Володимирові не хотілося повторити долю літературного зіч-голови Фунта. Тому він навесні 2004 року спробував звільнитися з цієї «шаражної контори». Однак це було не легко зробити.

Через день по звільненні з райвідділу

Вікторія Гелон знову почала вимагати, аби Володимир зняв готівку з банківського рахунку. На що отримала категоричну відмову. Щоб убезпечити себе і свою сім'ю, Володимир «пішов у підпілля». А за кілька тижнів подав заяву про протиправні дії помічниці нардепа до Дарницького РУВС. Цікаво, що розслідувати цю справу доручили... дільничним інспекторам. Ті ж, своєю чергою, як стверджує Володимир, не допитавши свідків, у порушенні кримінальної справи відмовили. До того ж — по телефону. Письмова відповідь надійшла лише за кілька місяців. Тим часом дарницькі правоохоронці «вдреагували» по-своєму: Володимиром зацікавилися місцевий відділ з боротьби з економічною злочинністю та відділ кримінального розшуку. Чим саме він викликав такий інтерес у правоохоронців, міліціонерів і самі не могли сказати. Однак Володимир знову довелося переходуватися, а його родині постійно мати

справу з міліціонерами. Понад те, його матері постійно погрожували по телефону.

Не витримавши такого шаленого тиску, колишній директор (який ніяк не міг офіційно звільнитися з контори Гелон і забрати своє майно) після спроби побиття його матері помічницею нардепа зателефонував до народного депутата Тараса Чорновола. Нардеп підтвердив, що, справді, Вікторія Зіновівна Гелон працює його помічником, і пообіцяв розібратися в ситуації. Невідомо, яку «виховну роботу» він провів з своєю підлеглою, але ситуація загострилася.

— За кілька днів після цього дзвінка Вікторія Гелон відшукала мою матір, яка перебувала у своїх батьків у селі Кузьминці Кагарлицького району, і пригрозила підірвати всю сім'ю, — розповідає Володимир.

З відповідною заявою він з матір'ю звернувся до тодішнього прокурора Києва Р.Кузьміна. Натомість, замість розібратися у цій справі, її відфутболили до прокуратури Дарницького району. У листі, підписаному заступником прокурора Дарницького району Києва І.Німченко, сказано, що справу про погрози вбивством направлено до Кагарлицького РУГУ МВС України в Київській області. Що ж до заяви про заволодіння Вікторією Гелон Володимиром майном (уже згадуваний комп'ютер, телефон, пілосос), то й цього разу підстав для порушення кримінальної справи не було встановлено.

Не знайшли підстав для порушення кримінальної справи щодо погрозу вбивством і у Ржищівському МВМ Кагарлицького РВ ГУ МВС України в Київській області. Про це йдеться у листі, датованому 4 січня цього року і підписаному в. о. начальника Кагарлицького райвідділу полковником В.Макаренком. Цікаво, а чи правоохоронці взяли до уваги свідчення людей, які чули ці погрози? Чи вони живуть за принципом «нет тела — нет дела»? Чи так бояться різних «ксив»? Питання риторичні.

Тим часом, як розповідає Володимир, йому ще раніше і в Дарницькому РУВС, і в Дарницькій ДПІ, і в податковій міліції пояснили, що в заявах краще не згадувати про діяльність фірми «Київ Віза Грінкарт Тур». Чому саме — лише натякнули. Не зрозумілі дії і самої пані Гелон, яка в найкращих «братівських» традиціях вимагала від Володимира круглу суму. Мовляв, вона її втратила через те, що він пішов з її фірми. Володимир з'ясував, що «контори» на старому місці не виявилися. До того ж власниця заборгувала орендну плату. Сподіваємося, вона сама пояснить цю ситуацію. Принаймні «Персонал Плюс» не проти почути її думку. А ще просить її, якщо цього не зроблять відповідні органи, дати спокій родині Володимира, який і досі живе в страху за свою родину.

— А чи не стане ще гірше, коли моя історія набере розголосу? — якось безнадійно запитав Володимир, коли ми з ним прощалися.

Від редакції. Сподіваємося, наші правоохоронні органи звернуть увагу на цю історію і дадуть належну оцінку діям помічниці нардепа Тараса Чорновола Вікторії Гелон. «Персонал Плюс», своєю чергою, інформуватиме читачів про хід цієї історії.

✓ Прошу слова!

ХТО АГІТУЄ ЗА ФЕДЕРАЛІЗАЦІЮ УКРАЇНИ?

Абсолютній більшості українців (зокрема й російського походження) повністю прийнята і зрозуміла ідея єдиної України, її унітарності й соборності. Вони впевнені, що не існує жодних об'єктивних підстав для роз'єднання цілісної Української держави на кілька штучних автономних утворень, подальша (така ж штучна) сепаратизація яких може призвести до знищення теперішньої України. Тим часом настійно і провокаційно лунають гасла про необхідність химерної федералізації, що, мовляв, блискуче виведе Україну на шлях колишньої Югославії.

Хто ж саме це пропонує? Кому вигідно розколоти Україну і штучно поділити (а краще — зіткнути) Схід і Захід, Південь і Північ? Уважніше придивімося до цих «речників» сепаратизму.

Творцями цього зловісного сценарію вважають, за численни-

ми повідомленнями ЗМІ, російських політехнологів Павловського і Гельмана. Їм активно допомагали співак Кобзон, московський мер Лужков (якого іноді називають Кац) і віце-спікер російської Держдуми Жириновський, у якого, як відомо, «мати росіянка, а батько — юрист».

Найзавзятіше ідею сепаратизму проголошували до скандально відомому з'їзді прихильників Януковича нардеп Кириченко (це саме вона як професійний провокатор заклала до формування загонів і захоплення влади силою), харківський губернатор Кушнар'єв (якого місцеве населення часто бачить в синагозі) та голова Донецької області Колесніков (якого називають близьким до «господаря Донбасу» Ахметова і який вирізняється між своїх колег помітною гаркавістю).

Серед відвертих прибічників невдалого кандидата Януковича,

крім зазначених, встигли «засвітитися» голова Єврейського фонду Фельдман, «головний рабин» Дов Блайх, голова так званого «Всеукраїнського єврейського конгресу» Рабинович, а також «прогресіста» Вітренко, яку дуже важко ототожнювати з традиційним образом слов'янської жінки.

«Мас-медію» підтримку цього «проекту» здійснювала сумновідома Герман та її телевізійна помічниця Скорик — голова Ізраїльсько-українського товариства та постійний гість посольства Ізраїлю в Україні. На місцевому рівні їм допомагала їхня одноплемінниця Губерна.

Оце, вочевидь, і всі «федеральні баламути», які не тільки до українства, а й взагалі до слов'янства не мають жодного стосунку. Однак їм, скоріш за все, кортить повторити дії своїх попередників, які 1917 року втопили в крові чисельні (але чужі їм) народи і знищили громадянськими війнами,

голодоморами, тортурями, концтаборами десятки мільйонів (!) наших співвітчизників.

Ця трагедія ніколи не повинна повторитися, а всіх, хто її провокує або підтримує, треба переслідувати в законному судовому порядку. Павловський, Гельман, Кобзон, Лужков, Жириновський — це персоні нон грата для вільної і єдиної України, а такі діячі, як Кириченко, Кушнар'єв, Колесніков, Вітренко, Фельдман, Дов Блайх, Рабинович, Герман, Скорик, Губерна та їм подібні — це реальні клієнти правоохоронних органів.

Щоб забезпечити мир і спокій у власному домі, треба завжди бути пильним, аби негайно дати рішучу відсіч зайдам, які воліють зруйнувати цей спільний народний дім і на його уламках стати «господарем». А зась!

Василь СЕМАШКО

Київ

✓ Безчинство

У СУМАХ СУМУВАТИ НЕ ДОВОДИТЬСЯ

Викладачів Сумського національного агроуніверситету (СНАУ) змушують підписувати якісь бланки «на отримання премій», поставивши на папірцях прізвище, ім'я та по батькові, свій ідентифікаційний номер та підпис. Наразі у тих документах не вказується ні число, ні сума. Зрозуміло, згодом у тих бланках можна написати будь-що. Понад те, цих «премій» викладачі ніколи не отримували. Тим, хто відмовляється підписати цю «фільчину грамоту», адміністрація ВНЗ погрожує залишити без місячної зарплатні.

За однією з версій, такий «збір автографів» може бути пов'язаний із прокурорським розслідуванням діяльності Фонду «Розвиток благодійності і науки», президентом якого є народний депутат Олександр Царенко. Фонд створено торік при об'єднаному Сумському національному університеті. Студенти, які вступали до цього мертвонародженого закладу, мусили робити «пожертви», сума яких коливалася від 800 до трьох тисяч гривень. Можливо, це пов'язано зі спробою приховати величезні, не за призначенням використані кошти СНАУ та борги,

які, за чутками, сягають кількох мільйонів гривень. (Почесним президентом СНАУ є все той самий пан Царенко.)

Прокуратура області порушила кримінальні справи щодо зловживань, які відбувалися у СНАУ під час президентських перегонів, а також по вже зазначеному благодійному фонді. Мабуть, правоохоронців зацікавлять і нові дії адміністрації цього ВНЗ.

А тим часом сумські студенти своєрідно привітали з днем народження колишнього губернатора області Володимира Щербаня. Вони пікетували його особняк, у якому Щербань святкував «свій день» не так помпезно, як раніше, коли до дійства готувалася ледь не вся область. За словами студентів, у проведенні акції їм ніхто не заважав. Проте сам іменник так і не вийшов до них. Натомість поздоровити його прибули високі посадовці, переважно з його колишньої команди, а також уже згадуваний нардеп і одночасно головний обласний «есдек» Царенко.

За повідомленнями інтернет-видання «Обком»

✓ **Сірий кардинал**

Богдан ДОВНИЧ

Медведчук — опозиціонер?

«Партія не мала великого вибору. Ми програли вибори, цей факт сьогодні є вже і юридичним, і фактичним. І знаючи всі форми, які передбачає демократія, партія може бути або при владі, або в опозиції, або в тому середовищі, яке часто іменується як болото», — зазначив Медведчук на прес-конференції, присвяченій результатам засідання політбюро партії. — Бути в «болоті» для нас принизливо, це була однозначна точка зору, владу програвши, ми не можемо залишатися при владі і на щось претендувати, тому єдиним для нас виходом був перехід в опозицію. І ми в неї перейшли».

За словами Медведчука, нині «есдеки» уважно слідкуватимуть за діями нової влади і братимуть все найкраще у тієї опозиції, «яка нині стала владою».

Тим часом більшість українських політиків і політологів скептично ставляться до перспектив «нових опозиціонерів». Зокрема, на думку народного депутата Віктора Короля, таким чином СДПУ(О) намагається уникнути відповідальності за злочини, вчинені при владі. «Адже, по суті, — зауважує народний депутат, — Адміністрація Президента Кучми — це лідери «есдеків» та їхні заступники. До того ж, не таємниця, що жодне міністерство чи відомство не могло призначити чи зняти людину з посади, якщо це рішення не пройшло через ретельне сито есдепівської бригади». Додамо, що це стосується і влади на місцях. До лав «есдеків» фактично силоміць загнали людей, використовуючи для цього «чиновників нижчого рангу». Діяла схема приблизно так: з Києва надходило розпорядження до керівництва області, звідти — до районного, те, своєю чергою, «накручувало» керівників місцевих підприємств. Ну а в селах — взагалі рай для «партійного будівництва». Якщо відмовляешся стати «соціал-демократом» — не буде твоєї худоби сіна на зиму, забудь про матеріальну допомогу тощо. (Про такі речі не раз писала преса.) Тому й не дивно, що нині СДПУ(О) фактично розвалюється на очах. Залишають партію не лише рядові члени. Практично на очах зменшується їхня парламентська фракція. Написали заяви про вихід міністри Василь Кремінь і Михайло Папів. І, схоже, за їхнім прикладом вчинить ще дуже багато людей.

Власне, цього і слід було чекати, оскільки партія створювалася не в класичному розумінні, а, радше, як бізнес-проект. Як стверджують скептики, абривіатуру потрібно було писати трохи інакше — СДП(у.о.). Принаймні ніхто в Європі українських «об'єднаних есдеків» не визнає, хоч би що вони там казали. Бо партія без серйозної іде-

Минулого тижня сталося те, на що й очікувало багато експертів і політологів — лідер СДПУ(О) Віктор Медведчук оголосив, що його партія йде в опозицію до новообраного Президента України Віктора Ющенка. Сам же Віктор Володимирович з «сірого кардинала Банкової» має намір стати публічним політиком. (Правда, не зрозуміло, що він під-

цим розуміє — практично вся його діяльність і як лідера СДПУ(О), і як начальника канцелярії Кучми завжди була під пильним оком його опонентів.) Можливо, йдеться про те, що українці почнуть частіше бачити його у засобах масової інформації (і то в тих, які належать його однопартійцям).

«ТЕЗИ» І «АНТИТЕЗИ» ВІКТОРА МЕДВЕДЧУКА

ологічної основи, побудована лише на одному адміністративному тиску та бізнес-інтересах, практично не має майбутнього. Що, приміром, довели минулі парламентські вибори. Тоді «есдекам» ледь-ледь вдалося «втиснутися» до Верховної Ради. Після чого почалася практично «скупка оптом» народних депутатів. Утім, і це нічого не дало. Бо більшість фракційців цікавилися лише фінансовими питаннями. Що ж до перспективи створення опозиційної коаліції спільно з Партією Регіонів, то навряд чи з цього щось вийде. Принаймні за словами народного депутата, «есдека» Ігоря Шурми, своє незадоволення Янукович адресував переважно Леоніду Кучмі. А оскільки більшість сприймає президента і главу його адміністрації як одне ціле, то всі дії Медведчука розглядалися у призмі головування — спочатку в АП, а вже згодом — у партії. Наразі забувалося, що чинити ті чи інші дії його змушували службовий обов'язок і накази керівництва. Свого часу однопартійці не уповноважували його йти на цю посаду, він там представляв себе особисто. Тому і він сам, і всі «есдеки» стали заручниками цієї посади (колишньої вже). Тим часом ще у серпні минулого року під час зустрічі у

прямоку ефірі «5 каналу» між «нашоукраїнцем» Миколою Томенком і «регіоналом» Володимиром Зубановим останній заявив, що, маючи негативний імідж у суспільстві, Медведчук спеціально зробив заяву про підтримку Януковича. Мовляв, усе це провокація.

Між тим, інтернет видав інформацію про появу після виборів у штабі Януковича Рината Ахметова у супроводі Ігоря Суркіса. Щоправда, самого «єдиного кандидата» вже не було. А згодом під'їхав і дещо змучений, і трохи розчарований Медведчук: мовляв, настрої «не дуже», однак «ми ще повоюємо, нас чекає опозиція». Нестор Шуфрич, пізніше приєднавшись до розмови, заявив, що лідер СДПУ(О) буває у штабі щовечора, тим самим підтверджуючи міцність політичного союзу «есдеків» і «регіоналів». «Проте їм, звісно, буде важко очолити опозицію — двоє таких людей...» — зітхнув Нестор Іванович і поїхав до ЦВК. Сам же Ринат Ахметов, схоже, підтвердив можливість своєї перекваліфікації в опозиційного політика, але з незмінною умовою: «Якщо Донбас спробують поставити на коліна». Мовляв, потрібно дочекатися офіційних результатів: «Там подивимося,

але, сподіваюся, не доведеться».

Тим часом, доки «регіонали» з «есдеками» лише збираються створювати опозицію, їхніх потенційних прихильників на свій бік почала переманювати Наталя Вітренко, «сміливо» вигулькнувши із забуття. Її «турне» сходом і півднем України з наметовими таборами і проросійсько-антиукраїнськими закличками — чи не найкраща «проба пера» перед виборами-2006. Тож справді, тоді може набратися реального змісту твердження Януковича про те, що «справжня опозиція — це комуністи і прогресивні соціалісти».

Тим часом «есдеки», залишившись без влади, змушені будуть затягти паски. Хоча, зрозуміло, Леонід Кравчук не стоятиме у черзі за пенсією, як і Григорій Суркіс, Віктор Медведчук чи Нестор Шуфрич — на біржі праці. Свої «запасні аеродроми» вони вже давно побудували.

«Хатинка» Віктора Володимировича

«Я чесно й відверто скажу: хотів би мати мільярдні статки, але, на жаль, не маю», — заявив Медведчук на вже згаданій прес-конференції. Та й не тільки на ній.

Про це він говорить постійно. Як і про те, що до свого обрання в парламент у 1997 році мав досить успішній і «дуже прозорий» (мовляв, це можуть підтвердити дані його податкових декларацій) юридичний бізнес. А всі розмови про статки Медведчука є, за твердженням Віктора Володимировича, лише спроби скомпрометувати його як політика, а раніше — як державного службовця.

Власне, бізнес-діяльність Віктора Медведчука з його партнерами і однопартійцями — тема окремої розмови. Тим паче, що про це чи не щодня з'являються нові свідчення. Свого часу до колишнього генпрокурора Василя депутата направив запит про перевірку фінансово-господарської діяльності тодішнього глави Адміністрації Президента. Та й у мільйонів українців ще й досі при згадуванні акціонерного товариства «Національний інвестиційний фонд «Омета XXI століття», або по-народному — «фінансових пірамід», виникає бажання особисто поспілкуватися з його організаторами, серед яких — Віктор Медведчук, Григорій Суркіс, Богдан Губський та інші не менш одіозні постаті. Це вже згодом, створивши цілі схеми відмивання коштів, вони стали «порядними бізнесменами». Хоча зви-

чки беруть своє... Згадаймо хоча б скандал щодо будівництва шикарної вилли Медведчука на Закарпатті неподалік села Жденієве Воловецького району. (Хоча Медведчук усяляко відхрещувався і пояснював, що це — «реабілітаційна база» київського футбольного клубу «Динамо».) Для її будівництва було виділено 44 гектари одного з найчарівніших куточків місцевого заповідника.

Вражають і апетити Медведчука. За планом тут передбачено кілька критих тенісних кортів, басейн і вертолїтний майданчик. Як пояснював тодішній голова Закарпатської облдержадміністрації, член СДПУ(О) Іван Різак, 5 гектарів землі викуплено, ще 35 — узяті в оренду. Решту контрактів підписано від імені футбольного клубу «Динамо». Тим часом, як заявляв народний депутат Микола Томенко, план комплексу передбачає чотири елітні номери і вісім номерів «люкс». А тому тут не можна розмістити й половину команди. Не кажучи вже про те, що у плані взагалі не передбачено футбольного поля чи будь-якого спортивного майданчика... До того ж навряд чи «реабілітаційною базою» так жваво цікавилася б і дружина Медведчука — телеведуча Оксана Марченко. А її бачили тут досить часто. Як заявляв Микола Томенко, цей будинок споруджували бюджетні організації, зокрема підрозділи зі львівського, івано-франківського та закарпатського Укрводоору та Укрзалізниці (нагадаємо, що покійного міністра транспорту Георгія Кірпу пов'язували з «есдеками»).

Сам же Віктор Володимирович стоїть на своєму: «У мене з власності лише один житловий будинок! У мене жодних акцій! 1997 року я все продав, усі акції, гроші лежать тепер у банку». Щому можна повірити. Адже хоч би що там казали, а Медведчук-юрист знає, як можна трактувати закони на власну користь. Та й не факт, що на головному об'єднаного соціал-демократа не працюють підставні особи, на яких і зареєстровано фірми. Зокрема решту майна можна зареєструвати на своїх рідних і близьких. Утім, рахувати гроші в чужих кишнях — остання справа. За винятком того випадку, коли йдеться про гроші, вкрадені у держави. А з урахуванням фактів, які вже стали відомими суспільству, «юристи-футболісти» (як жартома називають об'єднаних «есдеків»), не завжди шанували закон. Тож коли доведеться відповідати перед Фемідою, їм бажано найняти справді кваліфікованих адвокатів. Бо інакше може вийти, як під час процесу над українським дисидентом Василем Стусом, якого «захистив» Віктор Медведчук.

Далі буде

Сусіди

— Мені звуть Юлія. Прізвище — Рябець.

— Мене, а не мені, — одразу ж виправляє студентку викладач.

— А от слово «прізвище» ти вимовила правильно. Молодець.

— Я сперше («спочатку») — знову виправляє викладач) вирішила вивчати російську мову, а потім зупинилася на українській. Бо російську в нас знають усі, а українську — одиниці...

Іде урок української мови. І нічого в цьому дивного, якби не один нюанс: вивчають її першокурсники Білоруського державного університету. П'ятнадцять випускників білоруських шкіл вступили торік на українське відділення філологічного факультету: чотирнадцять дівчат і один хлопець — Павло. Він на факультеті — особа легендарна. Пише вірші українською мовою, складає пісні і серед чотирнадцяти симпатичних і розумних дівчат почувається досить комфортно. Його батько — зі Львова, а мама — з Білорусі. Тому на уроках спеціалізації він лідер.

У Насті Тарнавської батько теж українець, багато родичів живе в Україні. З дитинства вона чує українську мову, хоча сама раніше говорила українською соромилася. Коли прийшла подавати документи на філологічний факультет університету, з радістю довідалася, що відкрили нове відділення — українське. Сумнівів не було, куди вступати.

Для решти Настиних однокурсників, етнічних білорусів, українська мова

не була рідною, вивчати її вони почали з нуля. В їхньому виборі професії був присутній прагматизм, а не успадкована батьками ностальгія за рідним, українським. Молодь вважає, що економічні відносини між нашими країнами розвиватимуться, а оскільки в Україні одна держава, а мова — українська, то її потрібно ретельно вивчати, щоб бути запитаним на ринку праці. До того ж серед першокурсників, які вступили на українське відділення, є і бюджетники, і контрактники. До речі, навчання на українському відділенні філфаку за контрактом коштує 800 доларів на рік.

Як стверджує викладач університету Ніна Григорівна Агафонова, лише за кілька місяців її вихованці досягли помітних результатів у вивченні української мови. У цьому переконались і студенти інших відділень філфаку. На посвяченні першокурсників у студенти «українці» підготували пісню «Ти ж мене підманула». Виконали її так, як зазвичай співають на українських весіллях — завзято пританцювуючи. Наприкінці їхнього виступу їм підспівував уже весь зал.

Вивчати українську мову в Білоруському державному університеті почали недавно: минулого навчального року набрали перших десять студентів, які вивчають її як другу

Світлана БОЖКО, знімок Олександра БУРКОВСЬКОГО

спеціальність. 2004-го набрали групу, для якої українська — основна спеціальність. На літніх канікулах мінські студенти поїхали на практику у Львівському університеті ім. Франка. Підписано та-

Ніна Агафонова, зусиллями якої і організовано вивчення української мови в Білорусі, свого часу закінчила Львівський університет. Разом з чоловіком, випускником Львівської політехники, поїхала за

БІЛОРУСИ ВЧАТЬ УКРАЇНСЬКУ

кож договір про співпрацю з Київським університетом ім. Шевченка. Навесні до Мінська мають приїхати студенти зі Львова, а влітку заплановано поїздки мінських студентів

розподілом до Мінська. Тривалий час її знання української мови не були запитані в Білорусі. Однак потім вона з активістами українського культурного товариства «Ватра» орга-

до Львова і Києва на навчальну практику.

Вибір Львівського університету для співпраці був не випадковим. Адже

нізувала українську недільну школу, в якій зараз навчається до 70 дітей. До речі, українське культурне товариство в Білорусі —

одне з найчисельніших. Адже за останнім переписом населення українцями назвали себе 240 тисяч громадян Білорусі. Понад 70 тисяч українців мешкає у столиці — Мінську. «Ватра» об'єднує українців Мінська, Могилева, Гомеля, Молодечного та інших білоруських міст. Завдяки активістам «Ватри» 2002 рік було названо в Білорусі Роком Шевченка. Знов-таки завдяки діяльності білоруських українців і за сприяння українського посольства у Білорусі було встановлено пам'ятники Шевченкові в Мінську, Бресті та Гомелі.

Без допомоги українського посольства й посла Петра Шаповала відкрити українське відділення в університеті було б набагато важче. Посольство допомогло придбати телевізор і відеомігніфон. Музичний центр подарували українському відділенню філологічного факультету українськ

ої фірми, які торгують цією продукцією на білоруському ринку. Необхідні книжки — художню та навчальну літературу отримали студенти на прохання посольства від українських видавництв, які брали участь у книжкових ярмарках у Мінську. До речі, такі ж подарунки отримали всі навчальні заклади, в яких вивчають українську мову. А їх у Білорусі не так-то й багато — гомельська гімназія, кілька недільних шкіл у Мінську й Бресті. У вищих навчальних закладах відділення української мови є лише в Брестському педагогічно-

му університеті ім. Пушкіна та Білоруському університеті.

Завдяки такій допомозі на кафедрі слов'янського мовознавства Білоруського університету є всі найновіші підручники українських мовознавців. Такою бібліотекою навряд чи можуть нині похвалитися обласні українські вищі навчальні заклади. Ніна Агафонова надає перевагу підручникам Олександра Пономаріва. Його книжка «Культура слова» — настільна книжка для неї та її студентів. Мені дуже приємно було зізнатися, що професор Олександр Данилович Пономарів вів на нашому факультеті журналистики КДУ курс стилістики української мови, а зараз його лекції слухає моя донька, студентка того ж ВНЗ.

Не могла я не згадати і не розповісти мінським студентам про мою першу подорож до Білорусі. Було це понад двадцять років тому, коли ми з колегою подругою і однокурсницею Ірою Галайдою вирушили до Мінського університету на наукову студентську конференцію. Шануючи білоруських студентів та їхніх викладачів, які, як нам здавалося, не знають і не розуміють української мови, ми підготували свої виступи російською. І яким же було наше здивування, коли перше, що ми почули в університеті, було: «Розмовляйте, будь ласка, з нами українською».

На знімку: студенти відділення української мови філологічного факультету БГУ та їхній викладач Ніна Агафонова.

Мінськ — Київ

Мандрі

ЦЕЙ ПРИМХЛИВИЙ ПЕТЕРБУРГ

Люблю тебе, Петра творенье,
Люблю твой строгий,
стройный вид,
Невы державное теченье,
Береговой ее гранит,
Твоих оград узор чугунный,
Твоих задумчивых ночей
Прозрачный сумрак, блеск
безлунный...
О. Пушкін

Недаремно російський поет присвятив ці рядки Санкт-Петербургу. Адже нове оточення, незнані традиції змушують мільйони туристів вкотре приїхати сюди, щоб насолодитися красою Його Величності Петербурга.

Загадкова Нева, переповнений людьми Невський проспект, десятки імператорських покоїв довго не залишатимуть ваших снів по завершенту мандрівки. Однак хоч би куди ви поїхали, всюди знайдеться кілька неприємних моментів, які запросто можуть зіпсувати відпочинок. На щастя, в Петербурзі таких моментів мінімум. Однак трапляються...

От що-що, а погоду в

Санкт-Петербурзі вам ні за що не передбачити. Вологий клімат та нещадні зливи відштовхують потоки туристів з усіх куточків світу. Дякувати Богу, з погодою мені просто пощастило. Спекотному тижню росіяни раділи, як манні небесній, бо, за їхніми словами, дощі та похмурі сірі будні до мого приїзду не припинялись понад 360 календарних днів. Весело...

Екскурсійні програми

Тут панує справжня безмежність вибору, але найбільшою популярністю користується четвірка — п'ятірка екскурсійних програм.

Державний музей-заповідник у місті Павловську, що належить до культурних пам'яток російської культури кінця XVIII — початку XIX століття, був збудований для російського імператора Павла I як замська садиба. Музей розташовано у величезному парку (близько 600 га), тож заблукати тут не важко. А от коли під час прогулянки, натрапивши на спритних блоків, ви зумієте ще й погодувати їх з рук — вважайте, що поїздка вдалася.

У 29 кілометрах від Санкт-Петербурга розташоване славне місто Петергоф, колишня імператорська резиденція, а нині — музей. Певен, такого

розмаїття фонтанів вам ще не доводилося бачити: Фонтани Чаші, Каскад Шахова Гора, Фонтани Римські, Фонтан Піраміда, славнозвісний Фонтан Самсон, що розриває пащеку леву. Екскурсія по Великому Петергофському палаці, де за імператорських часів відбувалися важливі події, влаштовувалися свята та прийоми, бали й маскаради, переконає вас у неперевершеності цього місця. А доскохо натішившись бризками фонтана, дістатися до Петербурга ви зможете на пароплаві Фінською затокою всього за 30 хвилин.

Палацово-парковий ансамбль, у центрі якого — славнозвісний Палац Катерини II, знаходиться в місті Пушкіні. До речі, ансамбль вважають одним із кращих зразків садово-паркового мистецтва в світі. Палац Катерини II створено 200 років тому в стилі російського бароко самим Растреллі. Святкові сходи, Велика зала, Святова стола, Картинна зала, Янтарна кімната змусять вас приїжджати сюди не раз.

Підраховано: щоб оглянути всі експонати Ермітажу, витрачаючи на кожний шедевр по 2 хвилини, людині знадобиться понад п'ять років. Адже де ви ще побачите музей, який об'єднував би настільки різні види мистецтва, культури, періоди. Приміром, хочете побачити муміфікованого фараона — Стародавній Єгипет чекає на

вас. Однак адміністрація музею попереджує: до експонатів краще не торкатися — хто знає, як подіють на вас чудотворні олії, запахи...

Ви — переконаний прихильник образотворчого мистецтва? Вам подобається Пікассо, Рене, Рембрандт? А Малевич і його «Чорний квадрат»? Мабуть, тут знайдеться все, що ви навіть і не мріяли зустріти. Моя вам порада: хочете побачити найвідоміші дива світу — ідіть до Ермітажу. Проте знайте — екскурсія аж занадто втомлює. Тож вам знадобиться не один і не два дні, аби оглянути принаймні найвідоміші експонати. Туристи також линуть до Петербурга, щоб побачити відоме природне диво міста — білі ночі. У червні-липпи ви можете прогулюватися Петербургом цілу ніч, оглядаючи визначні місця, однак у серпні, окрім звичайної нічної темряви, ви не побачите нічого цікавого. Нічна екскурсія з однією назвою «Білі ночі» розпочинається о 23.00, а вже о 5 ранку, сонні та зморені, ви завершите поїздку, а парад розведення мостів над Невою ще довго приноситиме вам приємні та незабутні враження...

Ціни

Зазвичай туристичні ціни неприємно дивують. Не став винятком і Петербург. Проїзд у громад-

ському транспорті тут удвічі дорожчий, ніж у Києві (метро, тролейбус — 1 грн, маршрутне таксі — 2 грн). Персональне таксі вам обійдеться в 50—90 грн.

Ціни на екскурсійні програми різняться і залежать передусім від елітності вашого вибору та тур-оператора, приміром: Павловськ — 30—50 грн, Палац Катерини II — 50—70, «Білі ночі» — 30—70. Прогулянка Невою на пароплаві — 100 грн. Вирушаючи до Петербурга, не забудьте взяти свій студентський квиток, бо в Росії для студентства передбачено чимало пільг. І якщо ви — здібний актор, то ваш український документ спокійньо «зіграє роль аналогічного російського, і ви на «широких» правах студента Російської Федерації значно зекономите свої рідні гривні.

Що ж харчування — будьте спокійні. Навіть на самому Невському проспекті (аналог нашого майдану Незалежності) можна дуже смачно і дуже ситно пообідати за 30 грн.

Нація

І не подумайте хвилюватися з приводу того, що в Росії в статусі українця ви почуватиметесь некомфортно. Звісно, нюанси у неприйнятті одного народу іншим існуватимуть завжди, оскільки на те є кілька історичних, соціальних і політичних причин. Проте у Петербурзі, принаймні я,

такого несприйняття не відчув, хоча одразу проїшов перевірку, заговоривши в магазині з продавцем рідною мовою.

Однак росіяни не люблять занадто багато туристів. А влітку їх, звичайно, достатньо, щоб роздрядувати пересічного громадянина цієї країни. Росіяни потерпають від іноземних туристів насамперед тому, що їм приділяють менше уваги тур-оператори.

Відвідати Палац Катерини II мені не довелося. Проте я «помилувався» сотнями «потерпілих», які стояли в черзі під нещадним сонцем. А справа ось у чому. Громадянам країн СНГ вхід до палацу відкрито лише з 16.00 до 18.00. Решту часу відводять групам іноземців, яких «понаїхало» сюди достатньо, аби створити небачену чергу (близько 1000 осіб). «Наші» з неабиякою задрістю дивилися на чомусь привілейованих китайців, американців, іспанців, які, закінчуючи огляд палацу, емоційно обмінювалися своїми враженнями від екскурсійної програми. А пересічні громадяни країн СНД продовжували стояти в нескінченній черзі, мимоволі слухаючи розповіді іноземців і розуміючи, що багатьом до палацу нині не потрапити.

І насамкінець...

Хоч би куди ви планували поїхати у відпустку, пам'ятайте: Санкт-Петербург відвідайте неодмінно. Якщо не брати до уваги деяких незручностей і казусів, враження від поїздки — незабутні.

А інакше чому б тоді Петра творіння називали примхливим...

Співпраця

ПРО МАУП ЗНАЮТЬ НА ГАВАЙЯХ

(Початок на 1-й стор.)

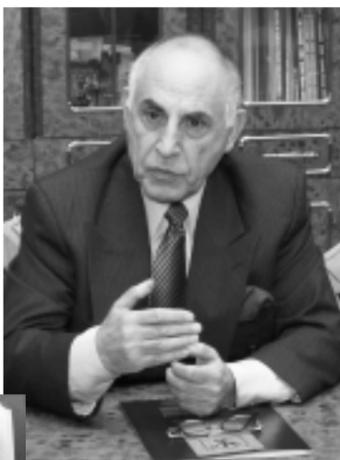
Багато часу Хасан Сафаві присвятив знайомству з МАУП і студентами Академії. Під час зустрічі з молоддю пан Сафаві розповів юнакам і дівчатам про роботу свого навчального закладу та історію розвитку вищої освіти.

— Я хотів би поговорити з вами про зміни, які відбувалися упродовж століть у вищій освіті, — почав зустріч зі студентами Хасан Сафаві. — Якщо ми зробимо екскурс в історію, то побачимо, що раніше для навчан-

ляють наші обов'язки перед суспільством.

Після відбору найкращих з країн і виникали інституції, які назвали університетами. Три тисячі років тому в Греції існували школи, куди відбирали найрозумнішу молодь.

Незабаром університети в Європі стали інстру-

ментом політичної влади. Так, наприклад, університет Англії став власністю королівства і перетворився на інструмент влади. І лише у XX столітті університети стали інструментом поширення знань.

1965 рік ознаменувався для Європи виникненням нового руху, спрямованого на демократизацію вищої освіти. Завданням цього руху було зняття бар'єрів і створення доступу до освіти усіх охочих. Фактично до 1965 року двері університетів були відчинені лише для обраних (людей, які слугували певній меті).

Новий рух виступав за те, щоб кожна людина, незалежно від раси, релігії чи нації, могла здобути вищу освіту. Ця філософія поступово почала змінювати відносини між навчальним закладом і студентом. І якщо раніше за навчання відповідав університет, то тепер навчальний заклад лише допомагає здобувати знання молоді.

Саме таку філософію і пропагує Американський Гавайський університет — АГУ. Він використовує ліберальну систему освіти, яка ґрунтується на повазі до суспільства та людства, на повазі до моральності й етики.

Наші студенти навчаються за семестровою системою. Наприклад, навчання триває 13,5 тижня. На кожен предмет виділяють шість годин на тиждень. З цих шести годин дві йдуть на вивчення нового матеріалу, година — на спілкування наставника і студента, а три години — на перевірку знань. Однак ці шість годин спілкування вимагають від студента 12 годин самопідготовки. Саме за такою системою ми працюємо.

Після короткої доповіді студентам стало цікаво, які ж спеціальності планує відкрити в Академії Гавайський університет. На що Хасан Сафаві відповів: «В Україні ми плануємо відкрити кілька спеціальностей, зокрема бізнес-адміністрування, право, дипломатія, соціологія та психологія».

На знак подяки за теплий прийом пан Сафаві вручив грамоти на честь 10-ї річниці Американського Гавайського університету за інновації та великий внесок у розвиток освіти президенту МАУП Георгію Шокіну, ректору МАУП Миколі Головатому та директору Департаменту міжнародного співробітництва Миколі Цимбалу.

ня відбирали найкращих молодих людей і лише на них покладали відповідальність за розвиток суспільства. Та це був неправильний підхід. Усі люди різні, однак у кожного свої здібності і саме вони розподі-

Конференції

ПЕРШІ КРОКИ УКРАЇНСЬКИХ СТУДЕНТІВ У НАУЦІ УПРАВЛІННЯ

Наприкінці минулого року Міжрегіональна Академія управління персоналом знову опинилася в епіцентрі наукової діяльності української молоді. В Академії відбулася студентська науково-практична конференція «Розвиток бізнесу та теорії управління персоналом в умовах трансформації економіки», організована кафедрами управління бізнесом, управління персоналом та Українсько-Китайським науково-дослідним інститутом міжнародної освіти та проблем управління ім. Конфуція.

Мета конференції — вивчити та практично реалізувати інноваційні управлінські теорії в умовах трансформації економічної системи України. Про актуальність студентських доповідей свідчили запитання учасників форуму. Зважаючи на велике зацікавлення студентської молоді науковою творчістю, керівництво МАУП планує зробити такі конференції регулярними. Планується також видання збірки найкращих студентських наукових доповідей.

Науковці радяться

НОВОВВЕДЕННЯ ПРИНЕСЛИ КОРИСТЬ

27 січня відбулося друге засідання оновленого складу Науково-методичної Ради МАУП, покликаною координувати діяльність усіх структурних підрозділів Академії щодо вдосконалення якості навчального процесу. Серед питань, що розглядалися на засіданні, були такі: — про проведення практики студентів МАУП і підготовку па-

кета документів щодо організації та забезпечення проведення практики; — про структуру навчально-методичного комплексу з дисципліни; — про практику впровадження (як експеримент) систем триступеневого контролю за якістю знань студентів за результатами зимової сесії;

— про виконання плану забезпечення інститутів технічними засобами навчання відповідно до «Програми діяльності МАУП щодо вдосконалення навчального процесу на 2004—2006 рр.» Жваву дискусію викликало обговорення практики впровадження системи триступеневого контролю за якістю знань сту-

Презентація

«ВИДАТНІ ПОСТАТІ УКРАЇНИ»... НА ПОЛИЧКАХ МАУП

Недаремно відомі вчені і філософи говорили, що книжка — це скарбниця знань. Саме з книжкою людина може подорожувати різними країнами, знайомитися з відомими і цікавими постатями, брати участь у історичних подіях різних країн і просто відпочивати. Кожна книжка — це витвір мистецтва, в який людина вкладає душу і серце.

Такими і є видання Міжрегіональної Академії управління персоналом, адже з поміж багатьох питань, які доводиться вирішувати великому колективу МАУП, у структурі якої нині навчається близько 50 тисяч студентів, помітне місце посідає її редакційно-видавнича діяльність.

На початку січня видавництво відзначило важливу подію — завершило величезний науковий проект і презентувало спеціальне видання «Видатні постаті України».

На презентації були присутні ректор МАУП професор Микола Головатий, віце-президент МАУП з видавничої діяльності Юрій Бондар, директор Книжкової палати Микола Сенченко та директор Інституту культурологічних та етнополітичних досліджень Василя Яременко, науковці, громадські діячі та журналісти.

Відкриваючи презентацію, Юрій Бондар зазначив, що видавництво МАУП — одне з найпотужніших в Україні. «Лише торік ми випустили понад 140 назв різних видань», — зауважив Юрій Володимирович.

Видавництво спеціалізується на випуску оригінальної навчальної літератури, адаптованої до реальних умов економіки та суспільного життя.

Серед 500 найменувань видань — підручники і монографії, навчальні посібники з питань управління персоналом, менеджменту та бізнесу, економіки, права, педагогіки, психології та соціології.

«Мені завжди приємно пре-

зентувати наші видання, зокрема й нове центральне видання МАУП — «Видатні постаті України». Витвори людського духу, людських рук — це відповідна культура народу, до якої долучаються не лише корінні жителі

країни, а й люди, які творили на її теренах. Саме про таких людей ми і вирішили розповісти у виданні, яке сьогодні презентуємо», — зазначив Микола Головатий.

У книжці висвітлено біографії та діяльність близько 300 відомих постатей — громадських діячів, політиків, діячів мистецтв, культури і науки. Тут простежується генеза української еліти з часів зародження Української держави, від Київської Русі до сучасності. Це люди, яких визнала не лише Україна, а й цілий світ.

«Мені приємно, що таке видання народилося саме завдяки співпраці Книжкової палати України та Міжрегіональної Академії управління персоналом. Це надзвичайно важливе видання, адже воно повертає забуті імена нашої історії, а також розповідає нинішній молоді про людей, які зробили великий і незабутній внесок у розвиток нашої держави», — сказав Микола Сенченко.

У передмові до цього видання поет, академік Національної академії наук України Борис Олійник написав: «Автори відійшли від звичайного стилю енциклопедичного стилю подання фактів про життєдіяльність людей і спробували розповісти про славетне життя видатних осіб у доступній і щирій формі».

А у найближчих планах редакційної колегії — ціла серія таких книжок, підготованих спільно з Книжковою палатою України.

На презентації також були представлені видання із серії «Бібліотека українознавства», зокрема «Кобзар» Тараса Шевченка та «Слово про закон і благодать» Митрополита Іларіона.

проведення експертизи підручників, навчальних посібників та іншої методичної літератури на предмет відповідності їх сучасним вимогам вищої школи. Зацікавленість присутніх викликала структура навчально-методичного комплексу, запропонованого директором Українсько-Російського інституту менеджменту та бізнесу ім. Б.М.Єльцина Олександром Антоном. Учасники зібрання ухвалили рішення підготувати кожному інституту план підготовки навчально-методичних комплексів дисциплін, які наразі не забезпечені методично повною мірою.

Сходинки часу

31 січня 1797 року народився Франц Петер Шуберт, визначний німецький композитор, автор близько 600 романтичних пісень і балад, 9 симфоній, 20 фортепіанних сонат.

1 лютого 1931 року народився Борис Миколайович Єльцин, російський державний і політичний діяч, перший президент Росії (1991—1999 рр.).

2 лютого 1054 року у віці близько 76-ти років помер Ярослав Мудрий, Великий князь київський, видатний політичний і державний діяч Київської Русі, який зумів об'єднати руські землі по обидва боки Дніпра. За часів правління Ярослава Мудрого видано збірник норм давньоруського права «Руська правда», у Києві збудовано Софіївський собор, Золоті ворота, засновано міста Юр'їв (нині — Тарту), Корсунь, Гюргів (нині — Біла Церква), встановлено династичні зв'язки з королівськими дворами Швеції, Норвегії та Франції.

3 лютого 1863 року в місцевій газеті містечка Вірджинія (штат Невада) опубліковано гумористичне оповідання 27-річного журналіста Семюеля Ленгхорна Клеменса, підписане псевдонімом Марк Твен. Невдовзі він стане відомим не тільки у США, а й у всьому світі.

4 лютого 1945 року в Ялті було відкрито Кримську конференцію глав держав Великої трійки — СРСР, США, Великобританії, — рішення якої визначили геополітичну ситуацію в Європі на багато років вперед. Попри досягнення Сталіним, Рузвельтом і Черчиллем важливих стратегічних угод щодо подальшої війни з Німеччиною і Японією, у питаннях повоєнного устрою Європи, зокрема долі Польщі, взаєморозуміння не було знайдено. Це заклало основи протистояння між Заходом і Сходом, яке по закінченні Другої світової війни переросло в так звану холодну війну.

5 лютого 1989 року столицю Афганістану Кабул залишив останній радянський військово-службовець, що стало початком припинення майже десятирічної радянської окупації сусідньої країни. Через два тижні з Афганістану було виведено всі радянські війська.

Музика

«РАЗОМ НАС БАГАТО»: ПОГЛЯД З ПОЛЬЩІ

Гімн Помаранчевої революції «Разом нас багато» від івано-франківського гурту «Гринджоли» набув польського прочитання. Ініціатором такого переосмислення став відомий у Польщі телеведучий та музичний оглядач Роберт Лещинський, який випадково почув цю пісню, вподобав її та запропонував польським колегам написати до неї слова. У результаті вийшла річ, яка приблизно вдвічі довша за первинну — українську — версію. Текст читають 12 хіп-хоперів Польщі, які озвучили спільний погляд поляків на події в Україні. Нині ця «ополячена» версія помаранчевого гімну стала справжнім хітом на радіостанціях нашого західного сусіда. «Гринджоли» визнають переспів як надзвичайно вдалий, а тому висловлюють бажання, аби польська версія теж потрапила до вітчизняного радіопростору: зараз тривають переговори між видавництвом «Юррейніан Рекордз» і польською стороною щодо узгодження відповідних юридичних прав.

Що ж до «Гринджолів», то вони збираються завершити запис свого альбому, який відкриє нову сторінку в життєписі гурту. Хлопці працюють у своїй студії на франківській радіостанції «Західний полюс» і окреслюють майбутній доробок як нетрадиційний. Нові пісні мають з'явитися в дещо не притаманній «Гринджолам» стилістиці, позаяк до звичного регі додаються ритми хіп-хопу. Йдеться не про стандартний хіп-хоп, а, як кажуть музиканти, — «гринджолівський».

Агов, таланти!

ЯЛТА ЧЕКАЄ НА ОБДАРОВАНУ МОЛОДЬ
З 25 по 29 травня у місті Ялта відбудеться IX-й Міжнародний конкурс молодих виконавців популярної сучасної естрадної пісні «ЯЛТА — 2005»

Запрошуємо до участі у конкурсі талановитих, обдарованих молодих виконавців.
Довідки за телефонами: 216-64-93; 216-31-63.

НЕЗАЛЕЖНА ЕКСПЕРТНО-ПРОМИСЛОВА ГРУПА

- підприємств
- ЦМК
- обладнання
- нерухомості
- паркетів акцій
- майна під заставу
- транспортних засобів
- об'єктів прав інтелектуальної власності

Україна, 04070, м. Київ, вул. Волоська, 55/57
тел.: 270-71-06, 270-71-07, 230-93-85, 230-93-86

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія «В»

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання:

2,5 – 3 місяці.

Форми навчання:

Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи:

03009 м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корпус 20.
(приймальна комісія Автошколи МАУП)
тел.: 250-94-44, 490-95-05.
П/Р 26004300289901
В АСБ «ТАС-Коммербанк», м. Київ,
ІФФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

- Пропонуємо до Ваших послуг:
- одно-двокімнатні (2-3-х місні) номери зі зручностями;
  - бар-ресторан «Черемош» (на 32 місця);
  - колиба (на 30 місць);
  - сауна (на дровах);
  - басейн;
  - більярдний зал з каміном;
  - катання на підвісній канатній дорозі;
  - парковка для автомобілів.

Вартість:

- проживання від 80 грн. за добу;
  - харчування (триразове) від 43 грн.
- Ціни діють на грудень-січень.

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м
В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

НАША АДРЕСА:
Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

«ПЕРСОНАЛ ПЛЮС»
ВИ МОЖЕТЕ ПРИДБАТИ
У КІОСКАХ «СОЮЗДРУКУ»

З ГАЗЕТОЮ
ПЕРСОНАЛ ПЛЮС
Всєукраїнський загальнополітичний
світський тижневик Міжрегіональної Академії
управління персоналом

АНАЛІЗУВАТИ діючі у нас
ДІЯТИ діючі у нас
ВІРИТИ в нашу перспективу

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС ГАЗЕТИ
«ПЕРСОНАЛ ПЛЮС» **06896**

УКРАЇНСЬКА ГАЗЕТА ПЛЮС

З 1 січня 2005 року виходить «Українська газета плюс». Газета, яка нехтує суспільно-значущими подіями, — брехлива. Газета, яка критикує будь-кого про людське око, — пристосовницька. Газета, яка постійно хвалить свого господаря — жолуйська. Тільки та, яка пише про наболіле, яка якщо і б'є, то аргументовано і з усього розмаху, яка якщо і служить, то Правді та Істині, — справжня. Щоб ви мали змогу одержувати справжню газету, редакція газети «ГАРТ» разом з Міжрегіональною Академією управління персоналом заснували «Українську газету плюс». Запам'ятайте індекс «Української газети плюс» — 91320. Ціна газети формату А-3, 16 сторінок — 2 гривні 53 копійки на місяць. Передплатити «Українську газету плюс» на 2005 рік можна у будь-якому відділенні зв'язку «Укрпошти», згідно з інформаційним листом № 4.

Передплатуйте
«Українську газету плюс»

Центр дозвілля «КНЯЖИЙ»
РЕСТОРАН та ДИСКО-БАР

- ♦ Європейська кухня
- ♦ Обслуговування вечірок та бенкетів (знижки працівникам МАУП)
- ♦ Четвер та неділя — дискотека, шоу-програма

пр-т. Червонозоряний, 119.
Тел.: 494-47-48

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
Україна 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua

Рєєстраційне свідоцтво КВ № 6562 від 1.10.2002
Підписано до друку 1.02.2005
Зам.
Наклад — 58 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція періодичних видань МАУП
Головний редактор Ігор СЛІСАРЕНКО
Відповідальний редактор «Персонал Плюс» Юлія КОСІНСЬКА
Погляди авторів можуть не збігатися з позицією редакції